

«ვიღობთ სრულ-მასშტაბიან დედის **ვნესს» 4

ივანე ბახტაძის 5 წელიწადი 7

«როდის უნდა გავისროლოთ ეს 75 მილიონად ღირებული «ჯაველინები»: გერა ხოლს რომ მოიყვანს თუ კალაქს 8 მეოთხე ბიჭი შეეძინება?»

9 იკვება 41 ხანტად და იარა 3 მილიონად განათებულ ქალაქში

«ტარაკისტების გამოჩენის საშიშროება დიდია აფხაზეთში, აჭარაში და სამხრეთ საქართველოში»

«ჩაბაიისა და მისი გუნდის საქართველოში ყოფნის მიზანი შეიძლება ყოფილიყო ზარბის ბაზის მოწოდება იმ მოქარაობისთვის, რომლის ჩაენიშნა სწავა ჩადილოთ კავკასიაში»

«საქართველოდან რუსეთისთვის დარტყმა არ არის ძელი და ამას გვიჩი ქვეყანა უნეოგს ხელს» 5

ნანუაშვილის ღირსეული 14 გეგვიდრა

გუგულიმ დატაკებს 14 გადაუფრინა

«ჩინეთის უხვდნენ აუგ-ის 2 საელჩოს სამხედრო ატაშეს თავდასვის ყოფილი მინისტრი და პარლამენტის ყოფილი სპიკერი?»

«არც ერთ თანამდებობის პირს არ აქვს უფლება, გადასცენ ინფორმაცია უხსო ქვეყნის მოქალაქეს, თუნდაც საელჩოს თანამშრომელს, ეს სისსლის სამართლის დანაშაულია!»

«გაინტერესობთ, როგორღა თუ არა, რომ ჩვენი ქვეყნის ოფიციალური პირები ჯაუუებთან თანამშრომლობენ? გეტყვი, რომ, ამ ხელისუფლების პირობებში, როგორღა»

«ხელისუფლება გვდალატობს, 3 ურთიერთობა აქვს უხსო ქვეყნის ჯაუუებთან და სავოგადოება ხმას არ იღებს, ეს კატასტროფაა»

«საქართველო არის ერთი დიდი არასამთავრობო ორგანიზაცია, რომელსაც რამდენიმე ადამიანი, როგორც მოიხურვებს, ისე მართავს»

**მამა ნიკოლოზი (ჩხიკვაძე):
 ჩემთვის გაუგებარია, როცა დასავლეთი ისტორიულ არჩევნად ხსაღდება 6**

«როგორი ჩვენი წინაპარი დაუუებდა ქახის ქახზე და ქაღის ქაღზე ქორწინებას, გინაღლუმს, მინების გაყიდვას, ქრისტიანობის, აქლანის, სამღვდლოების ლანქღვასა და შეუჩახსყოფას?»

«ესენი არიან ჩვეულებრივი ფაშისტები და მათი ნება რომ იყოს, ყველა მათგან განსხვავებულს, ყველა მათთვის მიუღებელ ადამიანს, ანუ ჩვენ ერთ ღღას გაგვამტრობდნენ»

SOS

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

საქართველოში ამერიკული გავლენის აბანტიანი არიან ოპოზიციის ლიდერები, რომლებთანაც მუშაობდა აშშ-ის სპეცსამსახურები, ხოლო სომხეთში, რომელიც რუსეთის სტრატეგიული მოკავშირეა, ამერიკელ დიპლომატ-მზვერავებს დიდი ჯაფა აღებათ, ხელისუფლების წარმომადგენლების თანამშრომლობა დასაყოლიებლად.

რისთვის შეხვდნენ აშშ-ის საელჩოს სამხედრო ატაშეს თავდასხვის ყოფილი მინისტრი და პარლამენტის ყოფილი სპიკერი?

19 დეკემბერს ინტერნეტში გავრცელდა საინფორმაციო სააგენტო „საქინფორმის“ მთავარ რედაქტორ არნო ხიდირაძის მიერ ინტერვიუ „ამერიკელი მზვერავები დიპლომატიური საფარის ქვეშ კეთილსინდისიერად ასრულებენ თავიანთ სამუშაოს საქართველოსა და სომხეთში“, რომელშიც ის ამერიკული დიპლომატიური საფარის ქვეშ მოქმედ მზვერავებსა და მათთან დაახლოებულ ქართველ პოლიტიკოსებსა თუ არასამთავრობო ორგანიზაციის წარმომადგენლებზე საუბრობს. დიპლომატიური საფარის ქვეშ ამა თუ იმ ქვეყნის მზვერავების მუშაობა ახალი ამბავი არ არის, მაგრამ საგანგაშოა ის, რომ ასეთ ფაქტებს რეაგირების გარეშე ტოვებენ საქართველოს შესაბამისი სამსახურებიც და საზოგადოებაც. შემოკლებით გთავაზობთ ინტერვიუს, რომლის წაკითხვის შემდეგაც თვითონ დარწმუნდებით, რომ ვითარება მართლაც საგანგაშოა.

არნო ხიდირაძე

— ბატონო არნო, 2015 წლის 3 პარლამენტის საკრებულოში აშშ-ის ელჩი რიჩარდ ნორლანდი იყო, მზის სინათლე იხილა „საქინფორმის“ ანალიტიკურმა ნაწილმა „საქართველოში აშშ-ის საელჩო მისთვის სახელმწიფო დეპარტამენტის მიერ დასახულ ამოცანებს შეესაბამება“, რომელშიც დაწვრილებით არის მოთხრობილი აშშ-ის ცენტრალური სადაზვერვო სამართველოს თანამშრომლების დიპლომატიკაზე გამოყენების ტრადიციისა და სადაზვერვო ინფორმაციის შესაგროვებლად, აგრეთვე, საიდუმლო ოპერაციების ჩასატარებლად სახელმწიფოს საშინაო და საგარეო პოლიტიკაზე ზემოქმედების მიზნით. იმ პუბლიკაციაში ჩამოთვლილია საქართველოში აშშ-ის საელჩოს ხელმძღვანელები და სამსახურები, აგრეთვე, გამოთქმულია ვარაუდი, რომ საელჩოს შინაგანი თბილისში მოქმედებს ინტერნეტზე თავთვალის სისტემა „X-KeyScore“, რომელიც ელექტრონული ფოსტით საქართველოდან, სომხეთიდან, აზერბაიჯანიდან, აგრეთვე, კავკასიის მოსაზღვრე ქვეყნებიდან და პირიქით გავრცელებული შეტყობინებების „გამოჭერის“ საშუალებას იძლევა. „საქინფორმის“ მოპოვებული აქვს ახალი ფაქტები, რომლებიც საქართველოში ამერიკელი დიპლომატების სადაზვერვო საქმიანობას ადასტურებს?

მართ? საქართველოში ფართო პროპაგანდისტული კამპანია გაშლილი „ეფ-ეს-ბე“-ს აგენტების* წინააღმდეგ. ბოკერია, უსუფაშვილი, ხიდაშელი, პრეზიდენტი მარგველაშვილი და ბევრი სხვა პოლიტიკოსი, წამყვანი არასამთავრობო ორგანიზაციების ლიდერები და ექსპერტები ტელეკომპანია „რუსთავი 2“-ის ეთერში გამომდებით ჩაგვიჩინებენ „პრორუს მოლატეებზე“, „რუსულ ნარატივზე“, „კრემლის რბილ ძალასა“ და „შიზორი-დულ ომზე“. აღარაფერს ვამბობ საქართველოში „ანტიდასავლურ-პრორუსული პროპაგანდის“ მრავალრიცხოვან მოცულობით გამოკვლევებზე, რომლებიც მედიის განვითარების ფონდმა MDF-მა ჩატარა თანაგვტოვებთან ერთად, და სადაც ვეღვარ „საქინფორმის“ ახსენებენ, თუმცა მტკიცებულებების გარეშე.

კოვნიკ ჯიჟრი პარტმანს, რომელიც უზბეკეთში აშშ-ის საელჩოდან გადმოიყვანეს საქართველოში? აშშ-ის საელჩოს სამინისტროს ხელმძღვანელებთან, მაგრამ რისთვის შეხვდით მას თქვენ — თავდაცვის ყოფილი მინისტრი, რომელიც ამერიკულ-ქართული ერთობლივი სწავლების კოორდინატორია, მათ შორის — სპეცდაზოგების, რასაც ფართოდ აშუქებს, როგორც ქართული, ისე უცხოური მედიის: თქვენ რა ინტერესი გქონდათ მასთან შეხვედრის? იქნებ სამხედრო ხასიათის სრულიად საიდუმლო ინფორმაციის გადაცემა გინდოდათ საქართველოს დღევანდელი პრობლემების დასაგეგმვის მიზნით? ქართველ საზოგადოებას ჯერ არ დაგიწყებიათ მოქმედებათ 40 მილიონის არამიზნობრივად გამოყენების საქმე და არც ხიდაშელის სკანდალური გადადგომა, რომელიც თავის შემცველ ლეგანზორიას უმთხვარლოდ ლანძღავდა. დააფასეთ — არაფერს გეკითხებით შეხვედრებზე ამერიკის საელჩოს იმ თანამშრომლებთან, რომლებსაც პოლიტიკური ოპოზიციის წარმომადგენლების სტატუსით ხვდებით, კერძოდ: *საქართველოში აშშ-ის საელჩოს მდივანს — მაიკლ მაკმაჰონს, რომელიც საქართველოში მიმდინარე პოლიტიკურ და სოციალურ პროცესებს სწავლობს, ამიტომ მისთვის, ბუნებრივია, მნიშვნელოვანია ინფორმაციის მიღება არა მხოლოდ ხელისუფლებისგან, არამედ ოპოზიციისგანაც. ეჭვგარეშეა, ბატონო მაკმაჰონი „საქინფორმის“ დაკვირვებული მკითხველია და ჩვენი სააგენტოს საიტთან

ბევრ ინფორმაციას აიღებდა; *აშშ-ის საელჩოს ატაშეს — მარინა ისტერლის, რომელთან საუბარზე არც მე ვიტყვი უარს, ჯერ ერთი, ქართველ პოლიტიკოსებზე მისი კომპეტენტური (ის ცხს-ს თანამშრომელია) აზრის გასაცემად, და მეორე — როგორც რუსულენოვანი ბლოგერები წერდნენ, ის აფხაზ ოპოზიციონერებთან ურთიერთობის და დინტერესებულ აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის რეინტეგრაციის პროცესით; *აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის შესახებ ბოკერიას, უსუფაშვილსა და ხიდაშელს უთხრებ ესაუბრა ალექს შრანცინი, თუ არ ვცდები, აშშ-ის საელჩოს მდივანი, და არა მხოლოდ მათ, არამედ ქართული ოპოზიციის კიდევ ბევრ ლიდერს. პატონო მანსაკ აქვს კონტაქტი ოპოზიციურ აქტივისტებთან დროებით ოკუპირებულ ტერიტორიებზე, ამიტომ ის „თემანია“.

„სამედიის“ და დანარჩენი ოპოზიციის, საეჭვოა, შეხვედროდა. საქართველოში აშშ-ის საელჩოს ყოფილი თუ მოქმედი მორე მდივანი (დიდი ალბათობით — ცხს-ს თანამშრომელი) ხომ უპირატესად საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროსა და საქართველოში შევიცარიის საელჩოსთან არსებული რფ-ის ინტერესების სექციის თანამშრომლებთან არის დაინტერესებული? ის მათ ინფორმაციის მისაღებად ხვდება ან მათი გადმოხიზვა სურს — მე ეს არ ვიცი და, სიმართლე გითხრათ, ნაკლებად მაინტერესებს. უარის კლასიკაა — როდესაც მზვერავი-დიპლომატი „მეგობრულად“ ცვლიან ინფორმაციის დროის, ძალებისა და თანხის დაზოგვის მიზნით... ..სხვათა შორის, მხოლოდ ცოტა ხნის წინათ შევიტყვევებ, რომ აშშ-ის საელჩო ერევანში ყველაზე დიდი ევროპაში, თუმცა მანამდე მეგობრა, რომ თბილისში უფრო დიდი იყო.

— ნილბანი ჯაშუშების, მატა პარებისა და შტრინციების დრო, დიდი ხანია, წავიდა. დღეს ყველაფერი კაბინეტის სიჩუმეში ხდება ან ოფიციალურ რაუტებზე, მოგუდული ჯაზის ფონზე. დიპ, ამერიკელი მზვერავები დიპლომატიური საფარის ქვეშ კეთილსინდისიერად ასრულებენ თავიანთ სამუშაოს საქართველოში, სომხეთსა და აზერბაიჯანში, მსოფლიოს ყველა ქვეყანაში, სადაც ამერიკის საელჩოა, და ამის თაობაზე მათ მიმართ არანაირი პრეტენზია არ შეიძლება არსებობდეს. — მაშინ რატომ არსებობს პრეტენზიები რუსეთის მი-

მართ? საქართველოში ფართო პროპაგანდისტული კამპანია გაშლილი „ეფ-ეს-ბე“-ს აგენტების* წინააღმდეგ. ბოკერია, უსუფაშვილი, ხიდაშელი, პრეზიდენტი მარგველაშვილი და ბევრი სხვა პოლიტიკოსი, წამყვანი არასამთავრობო ორგანიზაციების ლიდერები და ექსპერტები ტელეკომპანია „რუსთავი 2“-ის ეთერში გამომდებით ჩაგვიჩინებენ „პრორუს მოლატეებზე“, „რუსულ ნარატივზე“, „კრემლის რბილ ძალასა“ და „შიზორი-დულ ომზე“. აღარაფერს ვამბობ საქართველოში „ანტიდასავლურ-პრორუსული პროპაგანდის“ მრავალრიცხოვან მოცულობით გამოკვლევებზე, რომლებიც მედიის განვითარების ფონდმა MDF-მა ჩატარა თანაგვტოვებთან ერთად, და სადაც ვეღვარ „საქინფორმის“ ახსენებენ, თუმცა მტკიცებულებების გარეშე.

კოვნიკ ჯიჟრი პარტმანს, რომელიც უზბეკეთში აშშ-ის საელჩოდან გადმოიყვანეს საქართველოში? აშშ-ის საელჩოს სამინისტროს ხელმძღვანელებთან, მაგრამ რისთვის შეხვდით მას თქვენ — თავდაცვის ყოფილი მინისტრი, რომელიც ამერიკულ-ქართული ერთობლივი სწავლების კოორდინატორია, მათ შორის — სპეცდაზოგების, რასაც ფართოდ აშუქებს, როგორც ქართული, ისე უცხოური მედიის: თქვენ რა ინტერესი გქონდათ მასთან შეხვედრის? იქნებ სამხედრო ხასიათის სრულიად საიდუმლო ინფორმაციის გადაცემა გინდოდათ საქართველოს დღევანდელი პრობლემების დასაგეგმვის მიზნით? ქართველ საზოგადოებას ჯერ არ დაგიწყებიათ მოქმედებათ 40 მილიონის არამიზნობრივად გამოყენების საქმე და არც ხიდაშელის სკანდალური გადადგომა, რომელიც თავის შემცველ ლეგანზორიას უმთხვარლოდ ლანძღავდა. დააფასეთ — არაფერს გეკითხებით შეხვედრებზე ამერიკის საელჩოს იმ თანამშრომლებთან, რომლებსაც პოლიტიკური ოპოზიციის წარმომადგენლების სტატუსით ხვდებით, კერძოდ: *საქართველოში აშშ-ის საელჩოს მდივანს — მაიკლ მაკმაჰონს, რომელიც საქართველოში მიმდინარე პოლიტიკურ და სოციალურ პროცესებს სწავლობს, ამიტომ მისთვის, ბუნებრივია, მნიშვნელოვანია ინფორმაციის მიღება არა მხოლოდ ხელისუფლებისგან, არამედ ოპოზიციისგანაც. ეჭვგარეშეა, ბატონო მაკმაჰონი „საქინფორმის“ დაკვირვებული მკითხველია და ჩვენი სააგენტოს საიტთან

ბევრ ინფორმაციას აიღებდა; *აშშ-ის საელჩოს ატაშეს — მარინა ისტერლის, რომელთან საუბარზე არც მე ვიტყვი უარს, ჯერ ერთი, ქართველ პოლიტიკოსებზე მისი კომპეტენტური (ის ცხს-ს თანამშრომელია) აზრის გასაცემად, და მეორე — როგორც რუსულენოვანი ბლოგერები წერდნენ, ის აფხაზ ოპოზიციონერებთან ურთიერთობის და დინტერესებულ აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის რეინტეგრაციის პროცესით; *აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის შესახებ ბოკერიას, უსუფაშვილსა და ხიდაშელს უთხრებ ესაუბრა ალექს შრანცინი, თუ არ ვცდები, აშშ-ის საელჩოს მდივანი, და არა მხოლოდ მათ, არამედ ქართული ოპოზიციის კიდევ ბევრ ლიდერს. პატონო მანსაკ აქვს კონტაქტი ოპოზიციურ აქტივისტებთან დროებით ოკუპირებულ ტერიტორიებზე, ამიტომ ის „თემანია“.

„სამედიის“ და დანარჩენი ოპოზიციის, საეჭვოა, შეხვედროდა. საქართველოში აშშ-ის საელჩოს ყოფილი თუ მოქმედი მორე მდივანი (დიდი ალბათობით — ცხს-ს თანამშრომელი) ხომ უპირატესად საქართველოს საგარეო საქმეთა სამინისტროსა და საქართველოში შევიცარიის საელჩოსთან არსებული რფ-ის ინტერესების სექციის თანამშრომლებთან არის დაინტერესებული? ის მათ ინფორმაციის მისაღებად ხვდება ან მათი გადმოხიზვა სურს — მე ეს არ ვიცი და, სიმართლე გითხრათ, ნაკლებად მაინტერესებს. უარის კლასიკაა — როდესაც მზვერავი-დიპლომატი „მეგობრულად“ ცვლიან ინფორმაციის დროის, ძალებისა და თანხის დაზოგვის მიზნით... ..სხვათა შორის, მხოლოდ ცოტა ხნის წინათ შევიტყვევებ, რომ აშშ-ის საელჩო ერევანში ყველაზე დიდი ევროპაში, თუმცა მანამდე მეგობრა, რომ თბილისში უფრო დიდი იყო.

სოების კვლევის ევროპული ცენტრის ყოფილი თანამშრომელი, სომხეთამდე მუშაობდა აზერბაიჯანში, უკრაინასა და მოლდოვაში), მაიკლ ენდრიუს ბაშანი (სამხედრო გადატრიალებების სპეციალისტი, თავი გამოიჩინა უკრაინაში 2014 წელს) და ატაშეს თანამშრომელი — სამხედრო სპეციალისტი, მაიკლ ჯოშუა მაფორდი, სომხეთის სახელმწიფო ჯაზ-ორკესტრის სოლისტები კი არა, აშშ-ის თავდაცვის სამინისტროს სადაზვერვო სამმართველოს თანამშრომლები არიან.

ხოლო დიპლომატიები — ვიცეკონსული და მე-2 მდივანი: რიჩარდ ჰიტრი, ხოსე ლარდაზაალი, ადამ კოლვინი — როგორც ჩანს, ცხს-ს (აშშ-ის ცენტრალური სადაზვერვო სამმართველოს) თანამშრომლები არიან — მსოფლიო პრაქტიკაში მიღებულია, რომ საკონსულო საკითხებს, ჩვეულებრივ, სპეცსამსახურების თანამშრომლები განაგებენ. სომხეთში აშშ-ის საელჩოს პირველი მდივანი მისი მაიკლ სომა მხოლოდ თავისი გვართ კი არ დამამახსოვრდა, არამედ იმითაც, რომ ქართველ ებრაელებზე, ვინმე ნიკა სეფაშვილზეა გათხოვილი, რომელიც ადრე უკრაინაში მუშაობდა, თუმცა ამბობენ, რომ მათი ქორწინება ფაქტიურია. სადაც ნავიკითხე, რომ უსაფრთხოების სპეციალისტი ბრადლი ფილპოტი სწორედ სოვას რეკომენდაციით გადაიყვანეს თბილისიდან ერევნის აშშ-ის საელჩოში... ..საქართველოსა და სომხეთის შორის განსხვავება არის ის, რომ საქართველო ნატოს წევრობის კანდიდატია, ხელმოწერილი აქვს სტრატეგიული პარტნიორობის ქარტია აშშ-სთან და ასოციაციის შეთანხმება — ევროკავშირთან, ამიტომ საქართველოს ხელისუფლების წარმომადგენლები ამერიკელთა ავტორიტეტის სპეციალისტი კი არა, პარტნიორები არიან. საქართველოში ამერიკული გავლენის აგენტები არიან ოპოზიციის ლიდერები, რომლებთანაც მუშაობენ აშშ-ის სპეცსამსახურები, ხოლო სომხეთში, რომელიც რუსეთის სტრატეგიული მოკავშირეა, ამერიკელი დიპლომატ-მზვერავებს დიდი ჯაფა ადგებათ, ხელისუფლების წარმომადგენლების თანამშრომლობა დასაყოლიებლად.

თუ არ ვცდები, 2010 წელს სომხური მედია იუწყებოდა, რომ სომხეთის თავდაცვის მინისტრი მიგან სარბსანი 2000 წელს აშშ-ის ცენტრალურმა სადაზვერვო სამმართველომ სადაზვერვო გადამხიზვა ტაფტის უნივერსიტეტთან არსებულ ფელტერის სახელობის სამართლისა და დიპლომატიის სკოლაში სწავლისას (სადაც 2014 წელს გარკვეულ ხანს სააკაშვილი ასწავლიდა). ამბობენ, რომ სომხეთის პრეზიდენტის მითითებით ის სკანდალი მიჩქმალეს და ეროვნული უსაფრთხოების სამსახურში ყველა საქმე განადგურა. ამიტომ გასაკვირი არ არის, რომ სამხედრო საკითხებში მუშაობის კოორდინაციის ას კვლავ ჩემ მიერ უკვე ხსენებულ თავდაცვის სამინისტროს სადაზვერვო სამმართველოს რეზიდენტ ბრუს მერფისთან ეწვეა, ხოლო პოლიტიკურ საკითხებში — აშშ-ის ელჩ რიჩარდ მილზთან.

SOS

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„ქვეყანა, რომელსაც საზღვრების დიდი ნაწილი დემარკირებული არ აქვს; ქვეყანა, რომელშიც ჩატაევის მსგავსი, წითელი ცირკულარული ქვეყნის ტერიტორიები ისე შემოღიან და გადაინ, რომორც გაუხარდათ, იმარაგებენ 22 საათის განმავლობაში სპეცსამსახურის წინააღმდეგ გამოსაყენებელ ტყვია-ნაშაფს; ქვეყანა, რომლის სპეცდანიშნულების რაზმები ელოდებიან გარედან მოსულ ბრძანებას, სუვერენული და დამოუკიდებელი არ არის“.

საინფორმაციო სააგენტო „საქინფორმის“ მთავარი რედაქტორის, არნო ხიდირბეგოვილის, ინტერვიუს გაგრძელების შემდეგ, რომელშიც ამერიკული დიპლომატიური საფარველის ქვეშ მოღვაწე მზვერავებსა და მათთან დაახლოებულ ქართველ პოლიტიკოსებზე საუბარი, კანონზომიერად ჩნდება შეკითხვები: რატომ არ რეაგირებენ აღნიშნულ ფაქტზე შესაბამისი ორგანოები და რატომ არ აქვს საზოგადოებას რეაქცია უცხო ქვეყნის სპეცსამსახურებთან ქართული პოლიტიკური ისტებლიშმენტის დაუფარავ თანამშრომლობაზე? ეს უმოქმედობა ხომ არ ნიშნავს იმას, რომ ხელისუფლებაც, ოპოზიციაც და არასამთავრობოებიც უცხო ქვეყნის პოლიტიკური ინტერესების უსიტყვო და მორჩილი გამტარებლები არიან? ამ საკითხზე საზოგადოების ცნობილი წარმომადგენლები გვესაუბრებიან.

ვაჟა ლაშვილი, წესი, გამოკიდება უნდა დანიშნოს, მაგრამ მიუხედავად, სხვა მოსდეს. სტრუქტურა მოკლებულია, შესაბამისი ორგანოები, „სტრატეგიული პარტნიორის“ მორჩილების მოვალეობის გარდა, არანაირი „უფლებამოსილება“ არ აქვთ და ამიტომ რაბატონის მოლოდინი სისულელაა.

„არც ერთ თანამდებობის პირს არ აქვს უფლება, გადასცეს ინფორმაცია უცხო ქვეყნის მოქალაქეს, თუნდაც საელჩოს თანამშრომელს, ეს სისხლის სამართლის დანაშაულია!“

დავით ფარცხვანიძე, ანალიტიკური სააგენტო „უსაფრთხოების პრობლემების ანტიკორიზიული ცენტრის“ ხელმძღვანელი:

ეს რთული თემაა, უფრო ზუსტად, არასტანდარტული. იმის იდენტიფიცირება, რომ რუმელიძე საელჩოს თანამშრომელი, ამასთანავე, არის სპეცსამსახურის წარმომადგენელიც, რეალურად შეუძლებელია, თუ არ მოხდა მისი თვითაღიარება. ეს არის მკაცრად დაცული ინფორმაცია. როდესაც აღნიშნული არაღიარებული უფრო მეტად მუშაობს, მაშინ მას აქვს ლეგენდა, რომელიც აძლევს მას მუშაობის საშუალებას. ამერიკის საელჩოს თუნდაც ერთი თანამშრომელი თუ დადასტურებულად არის რომელიმე სპეცსამსახურის თანამშრომელი, ეს იმას ნიშნავს, რომ ხელისუფლებამ ის „პერსონა ნონ გრატა“ უნდა გამოაცხადოს.

თუ ყველაფერი მართლაც ისეა, როგორც ინფორმაციაზე ჩვენამდე მოვიდა, მაშინ დამნაშავე არა მხოლოდ ის მზვერავი, არამედ ისიც, ვინც მათთან ურთიერთობს; ვინც უნდა იყოს ის, თუნდაც პრეზიდენტი. არც ერთ თანამდებობის პირს არ აქვს უფლება, გადასცეს ინფორმაცია უცხო ქვეყნის მოქალაქეს, თუნდაც საელჩოს თანამშრომელს. ეს სისხლის სამართლის დანაშაულია. ასეთ დანაშაულს, რაც უფრო მაღალი რანგის წარმომადგენელი სჩადის, მით მეტად ისჯება.

მაგრამ ეს საქართველოა და, სამწუხაროდ, ასეთ ფაქტებს რეაგირება არ მოჰყვება. ამ ინფორმაციის გამომ-

„ის, თუ როგორ უნდა მოხდეს, გავანდობა მართლაც, ურთიერთობა აქვს უცხო ქვეყნის ჯარისკაცებთან და საზოგადოება ხმას არ იღებს, ეს კატასტროფაა. სულ ვამბობ, ხალხმა, საზოგადოებამ უნდა ამოიღოს ხმა, კედელი უნდა დავანგრეოთ და უცხო ქვეყნის აგენტი ჩვენი ქვეყნის ხელისუფლებამ ამ კედლის ქვეშ უნდა მოვაყოლოთ. თუ ამას არ გავაკეთებთ, თანაც დროულად, გვინა იქნება „თითზე კბენანი“... სამშობლოს მოლატეები ჯოჯოხეთში უნდა იყვნენ და იქნებიან კიდევ!“

ელიზბარ ჯაველიძე, აკადემიკოსი:
— დიდი ხანია, ვამბობ, რომ აშშ-ის ელჩი მართლაც საპარტიველოს. აპერიკის ელჩის გარეშე პარტიველთა ვერა შადის ადამიანი, დამლაშავებელიც არ ინიშნება სამსახურში ელჩის გარეშე. არასამთავრობოები ფულით არიან მიჯაჭვული უცხოეთის აგენტურულ ძალთან. ამ ქვეყანაში ბევრია აგენტური აგენტი, ადამიანები, რომლებიც ქვეყნის წინააღმდეგ მოქმედებენ.

დაღეს სახალხო დამცველად დავნიშნეთ ლომჯარი, რომელიც, ჩემი ღრმა რწმენით, აგენტი და ეს ქალი, დარწმუნებული ვარ, ქართველების უმონყალო მკვლელობას ისე გაამართლებს, თვალს არ დაახამხამებს.

აგენტურულ დოკუმენტებზე ხელს აწერენ თუ არა, არავის გვინტერესებს. ფაქტია, რომ ამ აგენტურის წევრები არიან. უცხო ქვეყნის ინტერესებს ემსახურებიან ჩვენი ხელისუფლების წარმომადგენლებიც. მათი საქციელი და ის, თუ როგორ უნიათოდ, მკვნი-

ხელისუფლება გვალატობს, ურთიერთობა აქვს უცხო ქვეყნის ჯარისკაცებთან და საზოგადოებას ხმას არ იღებს, ეს კატასტროფაა

ლურად მართავს ხელისუფლება ქვეყანას, ნათელი დასტურია, რომ ყველა მათგანი დაკავშირებულია ამერიკის სადაზვერუო სისტემასთან. **თუ რომელიმე პარტიველი იტყვის, რომ პარტიველია, მართლმადიდებელი, არ არის მამათმავალი და თვისის, რომ საპარტიველო მითლიანობის აღდგენა მხოლოდ რუსეთთან ურთიერთობის მოგვარებით არის შესაძლებელი, აბანტად ნათლავინ, მოლატეად, თუმცა თვითონ არიან პირდაპირად არიან მოლატეები და ამ ქვეყნის მტრები.** ხელისუფლებაში მყოფი ერთი მუჭა ქართველები, რომლებიც არიან გავლენის აგენტები, მოლატეები, ფულზე გაყიდვები, საკუთარი თავის გადარჩენაზე ზრუნავენ, მაგრამ არ იცინ, რომ პირველები თვითონ დაიღუპებიან.

ხელისუფლება გვალატობს, ურთიერთობა აქვს უცხო ქვეყნის ჯარისკაცებთან და საზოგადოება ხმას არ იღებს, ეს კატასტროფაა. სულ ვამბობ, ხალხმა, საზოგადოებამ უნდა ამოიღოს ხმა, კედელი უნდა დავანგრეოთ და უცხო ქვეყნის აგენტი ჩვენი ქვეყნის ხელისუფლებამ ამ კედლის ქვეშ უნდა მოვაყოლოთ. თუ ამას არ გავაკეთებთ, თანაც დროულად, გვინა იქნება „თითზე კბენანი“... სამშობლოს მოლატეები ჯოჯოხეთში უნდა იყვნენ და იქნებიან კიდევ!

— უნდა ჰქონდეს თუ არა რეაქცია საზოგადოებას ხელისუფლების ქმედებაზე, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც შეტყობს, რომ ქვეყნის მმართველები ამა თუ იმ უცხო ქვეყნის სპეცსამსახურებთან თანამშრომლობენ?

— საზოგადოებამ, დიდი ხანია, იცის, რომ მისი ქვეყნის მმართველები უცხო ქვეყნის პოლიტიკის გამტარებლები არიან, მაგრამ რა ჰქნას, როდესაც ვალეებისგან ნელს განწყვეტილია. ქართველი საზოგადოება დაბნელებულია. ჩვენ არ გვაქვს შეიარაღება, არც დიდი ნიაღვრული, რომ საზოგადოება აღაშფოთოს უცხოელისთვის მიყიდულმა ინფორმაციამ, ეს მათ სასიკვდილოდ არ მიაჩნიათ, მაგრამ ჩვენ გვაქვს კონფლიქტური ტერიტორიები, საფრთხეები სხვადასხვა რეგიონში. ჩვენი მოქალაქეები იბრძოდნენ სირიაში, ამიტომ სახიფათოა ამერიკისა და არა მხოლოდ ამერიკის, არაბეთის, თურქეთისა და სხვა ქვეყნების აგენტურასთან ერთიერთობა.

„გინტარკისებო, ნორმალური თუ არა, რომ ჩვენი ქვეყნის ოფიციალური ჯარისკაცები უცხო ქვეყნის პოლიტიკის გამტარებლები არიან, მაგრამ რა ჰქნას, როდესაც ვალეებისგან ნელს განწყვეტილია. ქართველი საზოგადოება დაბნელებულია. ჩვენ არ გვაქვს შეიარაღება, არც დიდი ნიაღვრული, რომ საზოგადოება აღაშფოთოს უცხოელისთვის მიყიდულმა ინფორმაციამ, ეს მათ სასიკვდილოდ არ მიაჩნიათ, მაგრამ ჩვენ გვაქვს კონფლიქტური ტერიტორიები, საფრთხეები სხვადასხვა რეგიონში. ჩვენი მოქალაქეები იბრძოდნენ სირიაში, ამიტომ სახიფათოა ამერიკისა და არა მხოლოდ ამერიკის, არაბეთის, თურქეთისა და სხვა ქვეყნების აგენტურასთან ერთიერთობა.“

გულბაათ რცხილაძე, ევრაზიის ინსტიტუტის ხელმძღვანელი:
— ჯამბუგები და მზვერავები

ყველა ქვეყანას ჰყავს, მაგრამ ჩვენთან ლეგალიზებულია ურთიერთობის ფორმები, ყველა ფულზე გაყიდული, „ბენდუქიძის“ ულტრამემარჯვენე მიდგომა ყველა სფეროში შემორჩა, მათ შორის, სახელმწიფო მართვის სისტემაშიც — ყველაფერი ფულზე იყიდება და თანაც — ლეგალურად. აბილეთ თუნდაც პარტიველის გამონება საკუთარი თავისთვის, ანაც თავის დროზე გიჟბუნების კარცა ენოდეგოდა, ახლა ლეგალიზებულია და სხვა სხვალი ჰქვია. ასეთია საზოგადოებრივი სტრუქტურა ურთიერთობა.

გაინტერესებთ, ნორმალური თუ არა, რომ ჩვენი ქვეყნის ოფიციალური პირები ჯამბუგებთან თანამშრომლობენ? გეტყვით, რომ ამ ხელისუფლების პირობებში, ნორმალური არ იცინ, რომ პირველები თვითონ დაიღუპებიან.

ხელისუფლება გვალატობს, ურთიერთობა აქვს უცხო ქვეყნის ჯარისკაცებთან და საზოგადოება ხმას არ იღებს, ეს კატასტროფაა. სულ ვამბობ, ხალხმა, საზოგადოებამ უნდა ამოიღოს ხმა, კედელი უნდა დავანგრეოთ და უცხო ქვეყნის აგენტი ჩვენი ქვეყნის ხელისუფლებამ ამ კედლის ქვეშ უნდა მოვაყოლოთ. თუ ამას არ გავაკეთებთ, თანაც დროულად, გვინა იქნება „თითზე კბენანი“... სამშობლოს მოლატეები ჯოჯოხეთში უნდა იყვნენ და იქნებიან კიდევ!

— უნდა ჰქონდეს თუ არა რეაქცია საზოგადოებას ხელისუფლების ქმედებაზე, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც შეტყობს, რომ ქვეყნის მმართველები ამა თუ იმ უცხო ქვეყნის სპეცსამსახურებთან თანამშრომლობენ?

— საზოგადოებამ, დიდი ხანია, იცის, რომ მისი ქვეყნის მმართველები უცხო ქვეყნის პოლიტიკის გამტარებლები არიან, მაგრამ რა ჰქნას, როდესაც ვალეებისგან ნელს განწყვეტილია. ქართველი საზოგადოება დაბნელებულია. ჩვენ არ გვაქვს შეიარაღება, არც დიდი ნიაღვრული, რომ საზოგადოება აღაშფოთოს უცხოელისთვის მიყიდულმა ინფორმაციამ, ეს მათ სასიკვდილოდ არ მიაჩნიათ, მაგრამ ჩვენ გვაქვს კონფლიქტური ტერიტორიები, საფრთხეები სხვადასხვა რეგიონში. ჩვენი მოქალაქეები იბრძოდნენ სირიაში, ამიტომ სახიფათოა ამერიკისა და არა მხოლოდ ამერიკის, არაბეთის, თურქეთისა და სხვა ქვეყნების აგენტურასთან ერთიერთობა.

„გინტარკისებო, ნორმალური თუ არა, რომ ჩვენი ქვეყნის ოფიციალური ჯარისკაცები უცხო ქვეყნის პოლიტიკის გამტარებლები არიან, მაგრამ რა ჰქნას, როდესაც ვალეებისგან ნელს განწყვეტილია. ქართველი საზოგადოება დაბნელებულია. ჩვენ არ გვაქვს შეიარაღება, არც დიდი ნიაღვრული, რომ საზოგადოება აღაშფოთოს უცხოელისთვის მიყიდულმა ინფორმაციამ, ეს მათ სასიკვდილოდ არ მიაჩნიათ, მაგრამ ჩვენ გვაქვს კონფლიქტური ტერიტორიები, საფრთხეები სხვადასხვა რეგიონში. ჩვენი მოქალაქეები იბრძოდნენ სირიაში, ამიტომ სახიფათოა ამერიკისა და არა მხოლოდ ამერიკის, არაბეთის, თურქეთისა და სხვა ქვეყნების აგენტურასთან ერთიერთობა.“

„აშშ-ის ელჩი მართლაც საპარტიველოს. აპერიკის ელჩის გარეშე პარტიველთა ვერა შადის ადამიანი, დამლაშავებელიც არ ინიშნება სამსახურში ელჩის გარეშე. არასამთავრობოები ფულით არიან მიჯაჭვული უცხოეთის აგენტურულ ძალთან. ამ ქვეყანაში ბევრია აგენტური აგენტი, ადამიანები, რომლებიც ქვეყნის წინააღმდეგ მოქმედებენ.“

ჩვენ აგენტებს ხელს კი არ ვუშლით, პირიქით — ვთანამშრომლობთ მათთან. ეს ამბავი გარკვევით და ზუსტად უნდა გავაგებინოთ საზოგადოებას და იქნებ მაშინ მაინც ჰქონდეთ ადამიანებს ადეკვატური რეაქცია...
ამ ქვეყანაზე რა უნდა ილაპარაკოთ ადამიანმა, რომელსაც ქვეყანა და კავშირები ევროკავშირის დროს გვაქვს გამოფინილი, მაშინ, რომელსაც ამ ქვეყნის წევრები არ ვართ. ეს იმას ნიშნავს, რომ არ ხარ სუვერენული ქვეყანა, სხვისი დროსა და ფარია თავზე და არა შენი. მსგავს რამეს, ვერც ერთ ქვეყანაში ვერ ნახავთ. ქვეყნის პოლიტიკა მცდარია საფუძველზე და სხვა რამეზე საუბარი ზედმეტად მიმარჩნია.

ლია განვაცხადო, რომ მზვერავის სტატუსით არავინ სარგებლობს. მზვერავს არ ინდობს ხელისუფლება იმ ქვეყნისა, რომელშიც მას უნდა დიპლომატიური საფარველის ქვეშ მუშაობა. ადამიანი მოღვაწეობს გარკვეული ქვეყნის საელჩოში, წარმომადგენს დიპლომატიურ მისიას, ყველა მათგანს უნდა ჰქონდეს რეგალია. არ შეიძლება, რომ მათ ვინმემ მზვერავი უწოდოს. ეს ნონსენსია, რადგან, თუ გაირკვა, რომ დიპლომატი სადაზვერუო საქმიანობას ეწევა და ის მაინც განაგრძობს საელჩოში მოღვაწეობას, გამოდის, რომ ესა თუ ის ქვეყანა უარს ამბობს სუვერენიტეტზე. არც ერთი სახელმწიფოს დიპლომატიური მისიის უკან მდგომი პირი, რომელიც არის სადაზვერუო საქმიანობით დაკავებული, ამის შესახებ საჯაროდ არაფერს ამბობს.

ერთ-ერთი სააგენტოს მიერ გამოქვეყნებული ინფორმაციის მიხედვით, ამერიკის საელჩოს თანამშრომლები არიან ცენტრალური სადაზვერუო სამსახურების ოფიციალური წარმომადგენლები, მეტიც, მათთან ლიად თანამშრომლობენ ჩვენი ქვეყნის ოფიციალური და არაოფიციალური პირები. ეს უნდა მიკვირდეს, მაგრამ მას შემდეგ, რაც ცნობილი შეიქმნა, რომ 2011 წლის 26 მაისის სისხლიან დარბევას ამერიკის ცენტრალური სადაზვერუო სამსახურის თანამშრომლები მეთვალყურეობდნენ საქართველოს მინიდან საქმეთა სამინისტროს შენობიდან, აღარაფერი მაკვირვებს. საქართველო, დიდი ხანია, ამერიკის პოლიტიკის განყოფილებაა.

ქვეყანა, რომელსაც საზღვრების დიდი ნაწილი დემარკირებული არ აქვს; ქვეყანა, რომელშიც ჩატაევის მსგავსი, წითელი ცირკულარული ქვეყნის ტერიტორიები ისე შემოღიან და გადაინ, რომორც გაუხარდათ, იმარაგებენ 22 საათის განმავლობაში სპეცსამსახურის წინააღმდეგ გამოსაყენებელ ტყვია-ნაშაფს; ქვეყანა, რომლის სპეცდანიშნულების რაზმები ელოდებიან გარედან მოსულ ბრძანებას, სუვერენული და დამოუკიდებელი არ არის.

მოამზადა ეკა ნახიდაშვილმა

ლია განვაცხადო, რომ მზვერავის სტატუსით არავინ სარგებლობს. მზვერავს არ ინდობს ხელისუფლება იმ ქვეყნისა, რომელშიც მას უნდა დიპლომატიური საფარველის ქვეშ მუშაობა. ადამიანი მოღვაწეობს გარკვეული ქვეყნის საელჩოში, წარმომადგენს დიპლომატიურ მისიას, ყველა მათგანს უნდა ჰქონდეს რეგალია. არ შეიძლება, რომ მათ ვინმემ მზვერავი უწოდოს. ეს ნონსენსია, რადგან, თუ გაირკვა, რომ დიპლომატი სადაზვერუო საქმიანობას ეწევა და ის მაინც განაგრძობს საელჩოში მოღვაწეობას, გამოდის, რომ ესა თუ ის ქვეყანა უარს ამბობს სუვერენიტეტზე. არც ერთი სახელმწიფოს დიპლომატიური მისიის უკან მდგომი პირი, რომელიც არის სადაზვერუო საქმიანობით დაკავებული, ამის შესახებ საჯაროდ არაფერს ამბობს.

ერთ-ერთი სააგენტოს მიერ გამოქვეყნებული ინფორმაციის მიხედვით, ამერიკის საელჩოს თანამშრომლები არიან ცენტრალური სადაზვერუო სამსახურების ოფიციალური წარმომადგენლები, მეტიც, მათთან ლიად თანამშრომლობენ ჩვენი ქვეყნის ოფიციალური და არაოფიციალური პირები. ეს უნდა მიკვირდეს, მაგრამ მას შემდეგ, რაც ცნობილი შეიქმნა, რომ 2011 წლის 26 მაისის სისხლიან დარბევას ამერიკის ცენტრალური სადაზვერუო სამსახურის თანამშრომლები მეთვალყურეობდნენ საქართველოს მინიდან საქმეთა სამინისტროს შენობიდან, აღარაფერი მაკვირვებს. საქართველო, დიდი ხანია, ამერიკის პოლიტიკის განყოფილებაა.

ქვეყანა, რომელსაც საზღვრების დიდი ნაწილი დემარკირებული არ აქვს; ქვეყანა, რომელშიც ჩატაევის მსგავსი, წითელი ცირკულარული ქვეყნის ტერიტორიები ისე შემოღიან და გადაინ, რომორც გაუხარდათ, იმარაგებენ 22 საათის განმავლობაში სპეცსამსახურის წინააღმდეგ გამოსაყენებელ ტყვია-ნაშაფს; ქვეყანა, რომლის სპეცდანიშნულების რაზმები ელოდებიან გარედან მოსულ ბრძანებას, სუვერენული და დამოუკიდებელი არ არის.

მოამზადა ეკა ნახიდაშვილმა

„აშშ-ის ელჩი მართლაც საპარტიველოს. აპერიკის ელჩის გარეშე პარტიველთა ვერა შადის ადამიანი, დამლაშავებელიც არ ინიშნება სამსახურში ელჩის გარეშე. არასამთავრობოები ფულით არიან მიჯაჭვული უცხოეთის აგენტურულ ძალთან. ამ ქვეყანაში ბევრია აგენტური აგენტი, ადამიანები, რომლებიც ქვეყნის წინააღმდეგ მოქმედებენ.“

საერთაშორისო აზრი

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„აშკარაა, რომ კავკასიის მიმართული ამერიკა ვეღარ „ქაჩავს“ რუსეთის, თურქეთისა და ირანის გაერთიანება ვითარდება და რეგიონზეც მისი გავლენა იზრდება. თურქეთის პრეზიდენტი ერდოღანი მზად არის რუსეთთან მჭიდრო ურთიერთობისთვის. საქართველო ამ ვითარებაში გაურკვეველ მდგომარეობაშია, რუსეთთან ლავირების საშუალება არ გვაქვს და ეს ცუდია“.

საქართველო რეგიონის ერთგვარი მოთაბაშეების საშიშროება

სირიაში ტერორისტული დაჯგუფებების განადგურების შემდეგ პრეზიდენტი ვლადიმერ პუტინი სირიაში ჩავიდა, რუს სამხედროებს გამარჯვება მიულოცა, რუსეთის შეიარაღებული ძალების სირიიდან გაყვანის ბრძანება გასცა და დაიშურა, თუ ტერორისტები სადმე წამოყოფენ თავს, ისეთ პასუხს გავცემთ, როგორც ჯერ არ უნახავთო. რუსეთის ფედერაცია სირიაში ტერორიზმის წინააღმდეგ ბრძოლაში 2015 წლის 30 სექტემბერს ჩაერთო, 2017 წლის 11 დეკემბერს კი ტერორისტულად ორგანიზაცია „ისლამურმა სახელმწიფომ“, რომელიც სირიის ტერიტორიის 70%-ს აკონტროლებდა, რუს სამხედროებთან ბრძოლაში ფიასკო განიცადა.

გლობალიზაციის პრობლემათა ცენტრის ხელმძღვანელმა, პოლიტოლოგმა ალექსანდრე მანუილსკიმ ერთ-ერთ ინტერვიუში განაცხადა: „ჩველა ტერორისტული, ისლამისტური ფორმირებას წვდის განმავლობაში ახალი სახეების მიწოდება უზრუნველყოფს, ამიტომ სირიაში რუსეთის მიერ ტერორისტული ძალების განადგურება არაა საკმარისი, რადგან ისინი რუსეთის საზღვრებს გარეშე დაიბრუნდებიან. ამიტომ რუსეთს უნდა შეეძლოს ტერორისტული ძალების განადგურება არა მხოლოდ სირიაში, არამედ მთელ რეგიონში“. მისი აზრით, რუსეთს უნდა შეეძლოს ტერორისტული ძალების განადგურება არა მხოლოდ სირიაში, არამედ მთელ რეგიონში.

როი ორიენტაციის ერთადერთი სუბიექტად, რომელიც სინამდვილეში არის მხოლოდ ინსტრუმენტი და პლაცდარმი ვაშინგტონის ხელში. თურქეთში განვითარებული ბოლო მოვლენების ფონზე კი ცხადია, რომ არც მოსკოვს, არც თეირანსა და არც ანკარას ხელს არ აძლევს ასეთი პლაცდარმის არსებობა კავკასიაში, რაც, შესაძლოა, მძიმე შედეგებით დასრულდეს, თუ ხელი-სუფლებამ გონივრული ნაბიჯები არ გადადგა. ამ საკითხზე რამდენიმე ცნობილ ექსპერტს ვთხოვეთ კომენტარი.

„ტერორისტების გამოჩენის საშიშროება დიდია აზრსა და აქტიურობას და სახმარაო საქართველოში“

ვასტანო მანიაია, ექსპერტი სახელმწიფო საკითხებში: — სირიაში ე.წ. ისლამური სახელმწიფოს წინააღმდეგ ბრძოლაში რუსეთის ფედერაციის საჯარო ნაწილობრივი ჩარევის შემდეგ ტერორისტებმა ფიასკო განიცადეს. პოლიტოლოგების ერთი ნაწილი თვლის, რომ შესაძლოა, ტერორისტებმა იმ ტერიტორიებისკენ გადაინაცვლონ, რომლებიც დანაშაულებრივად რუსეთისთვის დაარტყმის მიყენებას შეძლებენ. არსებობს თუ არა საფრთხე, რომ ეს ტერიტორია საქართველო იყოს, კერძოდ, აჭარა, აფხაზეთი და საქართველოს სამხრეთ რაიონები? — დიდი ხნის წინათ ვსაუბრობდი ტერორიზმის საფრთხეზე. სამწუხაროდ, ჩემი ვარაუდები და პროგნოზები გამართლდა... კვიპადისტები ცდილობენ, კავკასიაში აალოძინონ „კავ-

კასიის ემირატის“ სტრუქტურა, ადგილობრივმა ჯამაათის ამირებმა უნდა აირჩიონ მთავარი ამირი. ეს პროცესი თითქმის დასრულებულია. სირიაში განცდილი კრახისა და დანაკარგის შემდეგ ცდილობენ ახალი ბირთვების შექმნას აფხაზეთში, პაკისტანში, იემენსა და ლიბიაში, თუმცა მოსალოდნელია, რომ ჩრდილოეთ კავკასიაშიც შეიქმნას აქტიური ჯგუფები. მათ აქვთ ქსელი სახელმწიფოებში „ვილაიეთ კავკასი“. ტერორისტები ასე ჯგუფდებად აპირებენ გააქტიურებას რუსეთში, მათთვის ხელსაყრელია ვოლგისპირეთსა და ციმბირში არსებული მუსლიმანური გაერთიანებები. შესაბამისად, ტერორისტების გამოჩენის საშიშროება დიდია აზრსა და აქტიურობას და სახმარაო საქართველოშიც. ტერორისტები შეეცდებიან, შექმნან თავიანთი დაჯგუფებები. მოსალოდნელია კავკასიური ვილაიეთის შექმნაც.

ჩვენი სახელმწიფო ტერორიზმს მარტო ვერ გაუმკლავდება, ალბათ, ერთიანი მოდელი უნდა შემუშავდეს, სახელმწიფოები უნდა გაერთიანდნენ. რამდენიმე კვირის წინათ ფაქტის წინაშე დავდექით და ვნახეთ, რომ ჩვენი ძალოვანი სტრუქტურის წარმომადგენლები 22 საათის განმავლობაში სამ ადამიანს დასდევდნენ.

— მსოფლიო ახალი წესრიგის წინაშე დავა — რუსეთმა, ირანმა და თურქეთმა აშშ-ის ჰეგემონიის დასასრულებლად საერთო ენა, ასე თუ ისე, გამოიხატეს; მათ საერთო ინტერესებიც გაუჩინდათ, რუსეთ-სომხეთისა და აზერბაიჯან-თურქეთის ურთიერთობებზეც თუ გავითვალისწინებთ, საქართველო რჩება ვაშინგტონის ერთადერთ პლაცდარმად რეგიონში, რომელიც აშშ-ის მოწინააღმდეგეებს, ფაქტობრივად, სამიზნეში ეყოლებათ ამოღებული. რას მოგვიტანს ეს ვითარება?

— ამერიკის პოზიციები სუსტდება, იქ არეულობაა. აშკარაა, რომ კავკასიის მიმართულნი ამერიკა ვეღარ „ქაჩავს“. რუსეთის, თურქეთისა და ირანის გაერთიანება ვითარდება და რეგიონზეც მისი გავლენა იზრდება. თურქეთის პრეზიდენტი ერდოღანი მზად არის რუსეთთან მჭიდ-

რო ურთიერთობისთვის. საქართველო ამ ვითარებაში გაურკვეველ მდგომარეობაშია, რუსეთთან ლავირების საშუალება არ გვაქვს, ეს ცუდია. საქართველოს ხელისუფლებამ, როგორც ჩანს, პროჩინური ორიენტაცია აირჩია: დასავლეთზე უარი არ უთქვამს, მაგრამ ჩინეთს ანიჭებს უპირატესობას. ამით სურს, ჩინეთის გავლით გავიდეს ევრაზიულ სივრცეზე. ეს ჩემი მოსაზრებაა... თუ დააკვირდებით, ამერიკა უწინდელ ყურადღებას აღარ იჩენს საქართველოს მიმართ. ამერიკელებმა დაამტკიცეს სამხედრო ბიუჯეტი და მასში საქართველო არ არის მოხსენიებული, უკრაინას კი 350 მილიონი დოლარი გამოუყვეს. ამერიკას ძალა აღარ აქვს. მისი ჰეგემონია, დიდი ხანია, დაირღვა, საგარეო დახმარებების გაცემაც აღარ შეუძლიათ.

„ჩატაპისა და მისი გუნდის საქართველოში ყოფნის მიზანი უფიცილოა“

მაშუკა არაშიძე, ექსპერტი კავკასიის საკითხებში: — ტერორიზმმა კავკასიისკენ რომ გადმოინაცვლა, აშკარაა და ჩვენ ამას ვხედავთ. ახლა ჩატაპისა და მისი გუნდის საქართველოში ყოფნის

მიზანი შეიძლება ყოფილიყო ზურგის ბაზის მომზადება იმ მოძრაობისთვის, რომლის რეანიმაციაც ხდება ჩრდილოეთ კავკასიაში, სადაც ტერორისტული მოძრაობის მოქმედებები შეჩერებული იყო.

ფიქრობ, აფხაზეთში გამოირიცხვია ტერორისტების მოქმედება, რადგან იქ რუსეთის სპეცსამსახურების წარმომადგენლებმა ყველა საექსტრემიზმის მოძრაობა განადგურეს ჯერ კიდევ 2013 წელს. სალაფიტური მოძრაობის წევრები აფხაზეთში აღარ არიან. აჭარაში არიან სალაფიტები და ისინი იბრძოდნენ სირიაში, მაგრამ თურქეთისა და „ისლამური სახელმწიფოს“ კულუარული მეგობრობა დასრულდა და თურქეთისთვის ხელისშემშლელია მათი არსებობა იმ ტერიტორიაზე, რომელსაც თვითონ აკონტროლებს, ანუ აჭარაში, ხოლო ქვემო ქართლში სალაფიტების მოძრაობა, რომელიც ნამდვილად არსებობს, ამკარაა.

— რუსეთმა, ირანმა და თურქეთმა საერთო ენა მეტ-ნაკლებად გამოიხატეს, მათ საერთო ინტერესებიც გაუჩინდათ, რუსეთ-სომხეთისა და აზერბაიჯან-თურქეთის ურთიერთობებზეც თუ გავითვალისწინებთ, საქართველო რჩება ვაშინგტონის ერთადერთ პლაცდარმად რეგიონში, რომელიც აშშ-ის მოწინააღმდეგეებს, ფაქტობრივად, სამიზნეში ეყოლებათ ამოღებული...

— რუსეთის, ირანისა და თურქეთის კავშირი თემატურია. თურქეთი და მისი ლიდერი რეგიონული წესრიგის შექმნისას არ დაუშვებენ, რომ სხვა იყოს ლიდერი, განსაკუთრებით, ირანი. დღეს ერთმანეთს თბილად ელაპარაკებიან, მაგრამ მათი საუბრები მანინგ თემატურია. ირანი თვითონ ცდილობს, ახლო აღმოსავლეთის ლიდერი გახდეს. რუსეთისა და თურქეთის ურთიერთობაც თემატურია, მათ საერთო მტერი ჰყავთ — ამერიკა. ამ რთულ ვითარებაში საქართველო ვალდებულია, მოქნილი საგარეო პოლიტიკა აწარმოოს, განსაკუთრებით — რეგიონული პოლიტიკა. საქართველოს ხელისუფლებას უნდა ჰქონდეს სტრატეგიული გეგმა განერილი, მაგრამ, სამწუხაროდ, არ აქვს.

იერუსალიმის საკითხზე საქართველო კარგად მოიქცა,

ნეიტრალიტეტი არჩია, მაგრამ ეს ტენდენციად იქცა, ჩვენი ხელისუფლება ყველგან პასიურობას იჩენს.

„საქართველოდან რუსეთისთვის დარტყმა არ არის ძალი და ახას ბუკრი ქვეყანა უწყობს ხელს“

ტრისტან ნითელაპი-ლი, სამხედრო ექსპერტი, თადარიგის პოლიკონიკი:

— ერთი თვის წინათ სრულად საქართველომ იხილა, რა მოხდა ქვეყანაში და როგორ შემოვიდნენ ტერორისტები ფარულად. ახმედ ჩატიევი ქვეყანაში უპრობლემოდ შემოვიდა, რამაც მას სპეცსამსახურები ეხმარებოდნენ. ტერორიზმთან დაკავშირებული ფარული დაჯგუფებები ჩვენს ქვეყანაში არსებობენ და რუსეთის წინააღმდეგ მოქმედებენ.

ჩვენი ქვეყნიდან რუსეთისთვის დარტყმა არ არის ძნელი და ახას ბუკრი ქვეყანა უწყობს ხელს. პანკისის ხეობიდან ყოველთვის გადადიოდნენ რუსეთში და ტერორისტული აქტების მოწყობას ცდილობდნენ. ძალიან ყურადღებით უნდა იყოს ჩვენი ხელისუფლება, რადგან ჩვენ არ გვაქვს საშუალება, გავუმკლავდეთ ტერორისტებს.

თუ საქართველო ურთიერთობის მოგვარებას არ შეეცდება რუსეთთან, ჩვენი მდგომარეობა გაუარესდება. ჩვენმა ხელისუფლებამ უნდა იფარკაცოს და გადაწყვიტილება თავად მიიღოს, ამერიკის ელჩის რეკომენდაციებს არ უნდა უსმინოს. თურქეთი ნატოს წევრია, მაგრამ ას ოთხმოცი გრადუსით შემობრუნდა... ჩვენ განხერხილები ვართ, ჩვენთან დასამარებელია პოლიტიკა და ეკონომიკაც. თუ გვინდა, ხვალ და ზეგ განვითარების პერსპექტივა გვაქვს, რუსეთთან ურთიერთობა უნდა მოვავაროთ და მოვხვდეთ ახალ წესრიგში, მაგრამ საქართველოს ხელისუფლება, სამწუხაროდ, უმოქმედობის სინდრომით არის შეპყრობილი.

მოაწვდა ახა ნასყიდავილი

«ამერიკა უწინდელ ყურადღებას აღარ იჩენს საქართველოს მიმართ. ამერიკელებმა დააბტკიხეს სამხედრო ბიუჯეტი და მასში საქართველო არ არის მოხსენიებული, უკრაინას კი 350 მილიონი დოლარი გამოუყვეს. ამერიკას ძალა აღარ აქვს, მისი ჰეგემონია, დიდი ხანია, დაირღვა, საგარეო დახმარებების გაცემაც აღარ შეუძლიათ»

2017-ში გიძინა ივანიშვილმა მინიშნულად გაზარდა დისტანცია საკუთარ თავსა და ხელისუფლების ზედა რგოლს შორის, ის საზოგადოებაში პრაქტიკულად არ ჩანდა, არ აკეთებდა კომენტარებს აქტუალურ საკითხებზე, წინა წლებიდან განსხვავებით, არ მიუღია (ხილული) აქტიური მონაწილეობა წინასაარჩევნო პროცესებში. ვერ ვიტყვით, რომ ამის გამო საზოგადოებამ ის დაინიშნა ან არ აპირებს პასუხისმგებლობას ძველანაირი განვითარებული ნებათაშორის პროცესების გამო, მაგრამ ეს კრიტიკა შედარებით იშვიათი და ნაკლებად კონკრეტული გახდა, მთელი რიგი კრიზისების დროს ივანიშვილი ალარ იყო მთავარი საშიშვე.

გიორგი გორდინავა
საზოგადოებრივი მუშაობა

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

2017 წელი დასასრულს უახლოვდება და, ალბათ, მისი შედეგების შეჯამება უნდა დაიწყოთ. მთლიანობაში მას რეჟიმის გამყარება და ახალი პრობლემების ფონზე მოსახლეობის გაღიზიანების ზრდა ახასიათებდა.

2017 „ნაციონალური მოძრაობის“ დაშლით დაიწყო. ამას მოჰყვა იმ სტრუქტურების რღვევა, რომლებსაც „ქართული ოცნება“ 2012-16 წლების არჩევნებში იყენებდა და ახდენდა ამომრჩეველთა მობილიზებას ნაციონალური რევანშის მოგერიების იდეის გარშემო. „ნაციონალური“ და მისი ბელადის დასუსტების პარალელურად, საუბარმა ამ თემაზე აქტუალობა თანდათან დაკარგა, მაგრამ ეს არ ნიშნავს, რომ მმართველი პარტია უკიდურესი საჭიროების შემთხვევაში დღის წესრიგში მის დაბრუნებას ვერ შეძლებს, მიუთმეტს, რომ ნაციონალები მუქარებს არ წყვეტენ.

2016 წლის ბოლოს დაიწყო და 2017 წელსაც გაგრძელდა „ქართული ოცნების“ ყოფილი კოალიციური პარტნიორების მარტივ მამრავლებად დაშლის და დასუსტების პროცესიც. საბოლოოდ, ჩვენ მივიღეთ რამდენიმე, ერთმანეთისგან იზოლირებულ სეგმენტად გაყოფილი პოლიტიკური არენა — ერთში სააკაშვილის პარტია და „ევროპული საქართველო“ ძველი „ნაციონალური“ მეკუთხედობას იყოფენ, მეორეში ამომრჩეველთა ყურადღებისთვის მიკროსკოპული ლიბერალური ჯგუფები იბრძვიან, მესამეში ერთმანეთს დაქსაქსული და ასევე დაუძღვრებელი კონსერვატიული პარტიები ეჯიბრებიან. ამომრჩეველი ერთი სეგმენტად მხოლოდ, პრაქტიკულად, არ გადადის, დიდი ალბანების შექმნა კი გამორიცხებულია. ყოველივე ამის გათვალისწინებით შეგვიძლია ვთქვათ, რომ 2017, უპირველესად, ოპოზიციის დასუსტების წელი იყო.

ვინაიდან ის დაუძღვრდა და დიდი ხანია, აღარ სთავაზობს ამომრჩეველს ახალ იდეებს, „ქართული ოცნების“ მმართველი პარტიულად განწყობილ საზოგადოებაში გაიზარდა მოთხოვნა ახალ ალტერნატიულ ძალაზე და კანდიდატზე, რომელიც ძველ პარტიებთან და, ზოგადად, სისტემასთან დაკავშირებული არ იქნება. მარტივად რომ ვთქვათ, საზოგადოებამ „ქართველი მაკრონის“ ხილვა ისურვა. ამან უზრუნველყო დამოუკიდებელი კანდიდატის, ალექსო ელისაშვილის, წარმატება (მეორე ადგილი) თბილისის მეორე არჩევნებში, თუმცა, ვინაიდან, მაკრონისგან განსხვავებით, არც ფული, არც სტრატეგიული დაგეგმარების უნარი გააჩნდა და არც გავლენიანი ფარული მოკავშირეები ჰყავდა, მან სასწაული ვერ მოახდინა, რის გამოც საზოგადოების ნაწილი დაითრგუნა.

საქართველოს უახლეს ისტორიაში იყო პერიოდი, როდესაც საქმე ფაქტობრივ ერთპარტიულობამდე მივიდა და ვიდრე „მოქალაქეთა კავშირის“ შიგნით არაფორმალური ფრაქციები ჩამოყალიბდებოდა, წარმატებულ ოპოზიციებს ხელისუფლებას არასამთავრობო ორგანიზაციები და მედიის ნაწილი უწევდა. ეს საზოგადოებას „სანათას ძილით“ დაძინების შესაძლებლობას არ აძლევდა, მაგრამ ბოლო ოცი წლის განმავლობაში მათი გავლენა მნიშვნელოვნად შემცირდა, იმიჯი შეიღება, ხოლო საზოგადოებას, ოცი წლის წინანდელ პერიოდთან შედარებით, ნაკლებად სჯერა, რომ ვიღაც სამართლიანობისთვის გულწრფელად და უანგაროდ იბრძვის. ასე რომ, ამ მხრივ, ხელისუფლებას თავი ქუდში აქვს. 2017 წელს ფართოდ გავრცელდა და გამყარდა მოსაზრება, რომ ამ ეტაპზე ხელისუფლების შეცვლა შეუძლებელია. მაგრამ ოპონენტების დასუსტება-დისკრედიტაციის ფონზე „ქართული ოცნება“ საზოგადოებასთან პირისპირ დარჩა, რამაც შეიძლება უფრო სერიოზული პრობლემები შეუქმნას, ვიდრე პაექრობამ „ძველი ოპოზიციასთან“.

ჩვენ მივედით სიტუაციამდე, როდესაც ნებისმიერი კრიზისის დროს საზოგადოების ნაწილი თავს ვალდებული აღსკვნიან (რადგან თავს ერთგვარ „საზოგადოებრივ ოპოზიციად“ გრძნობს), მწვავედ გააკრიტიკოს ხელისუფლება და ცხელად განცხადებდეს, რომ მას ახალი ხელისუფლებაში — ეს „ქართული ოცნებისთვის“ ფრიად უარყოფითი ატმოსფეროს ქმნის. ჩვენ შეგვიძლია გავისხენოთ აგვისტოს ტყის ხანძრები — ცეცხლოვანი მამლის წლის ერთ-ერთი ყველაზე უსიამოვნო ეპიზოდი, რათა ვნახოთ, რომ ხელისუფლებამ იმ დღეებში ერთ დიდ სამიზნედ იქცა. იგივე განმეორდა 22 ნოემბრის ანტიტერორისტული ოპერაციის დროს და ბევრ სხვა ეპიზოდშიც. ამან შეიძლება მიიყვანოს ხელისუფლება დასკვნამდე, რომ მას ახალი მარიონეტული ოპოზიცია სჭირდება, რომელიც კი გააკრიტიკებს, მაგრამ აქცენტებს ისე დასავსს, რომ ნაკლებ საშიშროებას წარმოადგინებს.

გიორგი გორდინავა „ქართული ოცნების“ ავტორიტეტის 2017-ში საკონსტიტუციო რეფორმამ მიაყენა. მოკლედ და გასაგებად რომ ვთქვათ, ეს იყო კონსტიტუციის გაუპატიურება სააკაშვილის სტილში, რომლის მთავარი მიზანს მმართველი პარტიის

ივანგასკრუების პესუთა წელი

ოპოზიციის ქაზმა საზოგადოების ნაწილი ხელისუფლების აქტიურ კონტრაგენდს გააქარაღებინა, როგორც კაპს ნებათაშორის და ვერ აპირებს კონსტიტუციის

ხელისუფლებაში დარჩენის უზრუნველყოფა წარმოადგენდა. ამ პროცესმა „ქართული ოცნების“ მიერ პარლამენტში ახლახან შეყვანილი „ახალგაზრდული ფრთის“ იმიჯი შეინარა (და, შესაბამისად, „დიდი მომავალი“ მოუსპო) — სიმპათიური და საზრიანი ახალგაზრდების ნაცვლად, მოსახლეობამ დაინახა ბიორობოტები გაყინული მზერით, რომლებიც ერთსა და იმავე სისულელეზე იმეორებდნენ.

ბუნებრივია, 2017-ში მოხდა ბევრი ისეთი რამ, რაც ხელისუფლებას შეეძლო თავის წარმატებად წარმოეჩინა, იქნებოდა ეს ევროკავშირთან უფრო მშვიდობიანი დახვეწა, თავისუფალი ვაჭრობის ხელშეწყობა, მაშინ რეჟიმის სისხლიან ეკონომიკურის გარდა, დიდი გეოპოლიტიკური მნიშვნელობის ცვლილებები „ბაქო-თბილისი-ყარსის“, ანაკლიის პორტის, ახალი სატრანზიტო მილსადენების მიმართულებით, შეიარაღების მონოპოლიზაციაზე შეურაცხყოფელი „არაფორმალური ემბარგოს“ დაძლევა,

ტურისტების რაოდენობის მნიშვნელოვანი ზრდა ან თუნდაც ისეთი ლოკალური, მაგრამ სასიამოვნო პროექტები, როგორც, მაგალითად, „პლეხანოვის“ განახლება იყო. მაგრამ ხელისუფლება ამ წარმატებების სათანადო პრეზენტაციას ხშირ შემთხვევაში ვერ ახდენდა. ამასთანავე, როგორც უკვე ვთქვით, ოპოზიციის კრაზმა საზოგადოების ნაწილი ხელისუფლების აქტიურ კონტრაგენდს გააქარაღებინა, რომელიც ეძებს ნეგატივს და ვერ ამჩნევს პოზიტივს — მსგავსი რამ საქართველოში ხდებოდა პერიოდში 2010 წლის ადგილობრივი არჩევნებთან (როდესაც ოპოზიციის მარცხს უდიდესი იმედგაცრუება მოჰყვა) 2011 წლის ოქტომბრამდე (როდესაც ასპარეზზე ივანიშვილი გამოჩნდა). მაშინ რეჟიმის სისხლიანი დანაშაულებების გამო, გრძნობები უფრო გამაძვრებელი იყო, ხოლო სააკაშვილი ამოდ ცდილობდა, საზოგადოების ყურადღება ინფრასტრუქტურულ წარმატებებზე გადაეტანა, მაგრამ მას, მომხ-

რების გარდა, არავინ უსმენდა. მიუხედავად იმისა, რომ კონსერვატორებისა და ლიბერალების დაპირისპირება წელს საკმაოდ აქტიური იყო, „ქართული მარშის“ და კონტრმარშის, მიგრაციის შეზღუდვის, ნარკომომხარების დეკრიმინალიზაციის და სხვა თანამდევნი თემების მან საზოგადოების ყურადღება იმ დონით ვერ მიიპყრო, როგორც, საგარეო დედა, ხელისუფლებას სურდა.

დიდი ბავშვანა ძველის ცნობარება 2017-ში ე.წ. ცნობარების საქმე მოახდინა. პირველად საქართველოს უახლეს ისტორიაში მედიაში დაიწყო ღია დისკუსია საპატრიარქოში არსებულ პრობლემებზე, სააშკარაზე გამაოვიდა დაპირისპირება მალაღობრივი იერარქებს შორის და მათ ავტორიტეტს დიდი ზიანი მიაღება, მაგრამ ამავე დროს, ზოგიერთი ლიბერალი კომენტატორის მოლოდინის საპირისპიროდ, ამას მრევლის მნიშვნელოვანი შემცირება და მის შიგნით „სამოქალაქო ომის“ დაწყება არ მოჰყოლია. ხელისუფლებამ სავარაუდო „საკადრო“ მიზნებს მხოლოდ ნაწილობრივ მიაღწია, ხოლო წლის ბოლოს პატრიარქმა თანამოსაყდრის დანიშვნით ინიციატივა ისევ დაიბრუნა.

9 მაისს ტყიბულში, მინდელის სახელობის შახტაში 4 ადამიანი დაიღუპა და ამათ რამდენიმე დღით გაზარდა საზოგადოების ყურადღება შრომის უსაფრთხოების (შრომის ინსპექციის შექმნა და სხვ.) პრობლემის მიმართ, მაგრამ მალევე ის სხვა თემებზე გადაერთო. იგივე მოხდა „ლეოვანდის“ ხანძრის შემდეგ, სახანძრო უსაფრთხოების რეგულაციებთან დაკავშირებით. სამწუხაროდ, იგივე ხდება 51-ე სკოლის მოსწავლეების მკვლელობასთან და სკოლებში უსაფრთხოების გაუმჯობესებასთან დაკავშირებით. საზოგადოებას არ შეუძლია ერთ პრობლემაზე ყურადღება ხანგრძლივი დროით შეაჩეროს და აიწყნებება, რას მოითხოვდა მთავრობისგან ორიოდ კვირის წინათ. შესაბამისად მოქმედების ხელისუფლებაც — კრიზისის პერიოდში ის პალიატიური ზომებს მიმართავს, რათა აჩვენოს, რომ აქტიურად მუშაობს, ხოლო ძირითადი რეკომენდების გატარებას არ ჩქარობს და ამას, პრინციპში, არც მალავს. ჩვენ არ გჭირდება ტომებზე დანერგული სტრატეგიები, რომლებიც შეიძლება არასოდეს განხორციელდეს. ჩვენ გვინდა ახლავ გარკვეული ზომების მიღება, რათა სკოლა, მისი ტერიტორია და მათ შორის შემოგარენიც იყოს დაცული...“ — აცხადებს პრემიერმინისტრი და, ალბათ, ყველაზე მინიმალური, რომ ასეთი მიდგომით, სტრატეგიული გადაწყვეტილებების გარეშე ჩვენ კრიზისიდან კრიზისამდე ცხოვრება მოგვინებს.

საერთოდ, გიორგი გორდინავის 2017 წლის წელი იყო, ძველი კალანდარის წელი იყო — აღმასვლის, დიმიტრი ქუთუთილია პოზიციები გაიმყარა, ალექსანდრე ჯეჯელავამ კი კრაზი განიცადა. დანერგული თემაზე მომდევნო კვირას ვისაუბრებთ. ახლა კი, უბრალოდ, აღვნიშნოთ, რომ 2017-ში გიძინა ივანიშვილმა მნიშვნელოვნად გაზარდა დისტანცია საკუთარ თავსა და ხელისუფლების ზედა რგოლს შორის, ის საზოგადოებაში პრაქტიკულად არ ჩანდა, არ აკეთებდა კომენტარებს აქტუალურ საკითხებზე, წინა წლებიდან განსხვავებით, არ მიუღია (ხილული) აქტიური მონაწილეობა წინასაარჩევნო პროცესებში. ვერ ვიტყვით, რომ ამის გამო საზოგადოებამ ის დაინიშნა ან არ აპირებს პასუხისმგებლობას ძველანაირი განვითარებული ნებათაშორის პროცესების გამო, მაგრამ ეს კრიტიკა შედარებით იშვიათი და ნაკლებად კონკრეტული გახდა, მთელი რიგი კრიზისების დროს ივანიშვილი ალარ იყო მთავარი საშიშვე. ჩვენ შეგვიძლია ვთქვათ, რომ 2017, უპირველესად, ოპოზიციის დასუსტების წელი იყო.

გიორგი გორდინავა „ქართული ოცნების“ ავტორიტეტის 2017-ში საკონსტიტუციო რეფორმამ მიაყენა. მოკლედ და გასაგებად რომ ვთქვათ, ეს იყო კონსტიტუციის გაუპატიურება სააკაშვილის სტილში, როგორც კაპს ნებათაშორის და ვერ აპირებს კონსტიტუციის

«ქართული ოცნების» მიერ პარლამენტში ახლახან შეყვანილი «ახალგაზრდული ფრთის» იმიჯი შეინარა (და, შესაბამისად, «დიდი მომავალი» მოუსპო) — სიმპათიური და საზრიანი ახალგაზრდების ნაცვლად, მოსახლეობამ დაინახა ბიორობოტები გაყინული მზერით, რომლებიც ერთსა და იმავე სისულელეზე იმეორებდნენ.

ბუნებრივია, 2017-ში მოხდა ბევრი ისეთი რამ, რაც ხელისუფლებას შეეძლო თავის წარმატებად წარმოეჩინა, იქნებოდა ეს ევროკავშირთან უფრო მშვიდობიანი დახვეწა, თავისუფალი ვაჭრობის ხელშეწყობა, მაშინ რეჟიმის სისხლიან ეკონომიკურის გარდა, დიდი გეოპოლიტიკური მნიშვნელობის ცვლილებები „ბაქო-თბილისი-ყარსის“, ანაკლიის პორტის, ახალი სატრანზიტო მილსადენების მიმართულებით, შეიარაღების მონოპოლიზაციაზე შეურაცხყოფელი „არაფორმალური ემბარგოს“ დაძლევა,

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

იმ მტერთაგან, რომლებთანაც საქართველოს ოდესმე საქმიანობა, სწორედ რუსეთთან გამომგვიდოდა შედეგისა და ლაპარაკი; სწორედ რუსეთთან ლაპარაკის შედეგად დავიბრუნეთ სხვა მოსისხლე მტრების მიერ მიტაცებული ტერიტორიები და გავაერთიანეთ საქართველო. რუსეთი ჩვენი ერთადერთი მოწინააღმდეგეა, რომელთანაც ლაპარაკი მოვახერხეთ და ისიც კი შევიძლია, რომ სარწმუნოდ გამოვიყენებინა...

საბოლოოდ დავრწმუნდი, რომ საქართველოს მხოლოდ ღვთიური სასწაული იცავს მოსკოვისა და განადგურებისგან. სხვა მიზეზი, ამ ქვეყნის დღემდე გადარჩენისა, უბრალოდ, არ არსებობს. არც ერთი ლოგიკით არ შეიძლება ჯერ კიდევ არსებობდეს მსოფლიოს პოლიტიკურ რუკაზე ქვეყანა, რომლის ბედიც ასეთი დონის ჩლუნგებს აბარიათ, მით უმეტეს — სამხედრო სფეროში.

ბოლო ათწლეულებია, ჩვენი ქვეყანა წაღვეს ისეთმა „ბრძენმა“ ე.წ. სამხედრო ექსპერტებმა, რომლებიც მონდომებით გვიმტკიცებენ, რომ საქართველოს „ნომერი პირველი მტრის“, რუსეთის, სამხედრო პოტენციალი ლამის ნულს ტოლია და ჩვენი ჩრდილოატლანტიკელი პარტნიორები, როცა მოინდომებენ, მაშინ შეაშინებენ და „მიამორებენ“ მისუსტებულ და მორალურად განადგურებულ „ჩრდილოელ დათვის“.

თან. ჰიტლერი კომუნისტებს დაუძინებელ მტრებად მიიჩნევდა და მათი მოსოპა ჰქონდა გადანყვებილი. მანამდე ავსტრიის ანშლუსი (მიერთება), ნიდერლანდების დაპყრობა, ჩეხოსლოვაკიის აღება, ნორვეგიის აღება და სხვა მსგავსი ქმედებები ჰიტლერს სწორედ ევროპის ქვეყნებმა „გაუპრავეს“ და ამაზე პროტესტს ევროპაში ერთადერთი ქვეყანა, საბჭოთა კავშირი, გამოთქვამდა.

ამასობაში ინტერნეტში უკვე გავრცელდა ფოტოები, როგორ გამოჰყავს სირიიდან ჯარები რუსეთს. ფოტოებზე ვხედავთ „განადგურებულ“, „გაუბედურებულ“ და „გასაცოდავებულ“ რუს ჯარისკაცებს, რომლებმაც მართლაც წარმატებით შეასრულეს საერთაშორისო მისია — სრულიად განადგურეს თანამედროვე კაცობრიობის ყველაზე დიდი მტერი — „ისლამური სახელმწიფო“. შედეგად, ბაშარ ალ ასადი გადაურჩა „ძან დემოკრატი“ ამერიკელებისგან ურჩხულად შერაცხვის, როგორც ეს სადამ ჰუსეინის, ჰოსეინ მუბარაკის, მუამარ ქადაფის დაემართათ, და შეინარჩუნა სამშობლო და საკუთარი თავი მხრებზე.

ბოლოს, როდესაც ფაშისტური გერმანია პოლონეთს მოადგა, საბჭოთა კავშირს სხვა გზა აღარ ჰქონდა — დათანხმდა ჰიტლერის ვითომ „კეთილმეზობლურ“ შემოთავაზებას: საბჭოთა კავშირის უშუალო საზღვართან „გაეყვით“ ტერიტორია...

მანამდე კი ამერიკელებმა და ინგლისელებმა ხელი შეუწყვეს გერმანიაში ჰიტლერისა და ფაშისმის აღზევებას, რადგან ის მიაჩნდათ საძულველი კომუნისტების დაპყრობის საფრთხის საფრთხის საფრთხედ გადმოიქცა, ევროპა-ამერიკაში მასზე გამარჯვებაც საკუთარ თავს მიაწერდა და ჰიტლერის ევროპაში გაბატონების ხელშეწყობადაც საბჭოთა კავშირი გამოაცხადა.

ერაყი-ეგვიპტე-ლიბია აღმოჩნდა ბოლო გაჯგუვლებული „ამერიკული დემოკრატიის“ აღმოსავლეთში. სირიის კამპანიაში რუსეთმა წერტილი დაუსვა „იანკებს“ განუკითხავ თარეშს ამ რეგიონში.

ზუსტად იგივე ხდება „ისლამური სახელმწიფოს“ მიმართაც. ამერიკის უშუალო მონაწილეობითა და მხარდაჭერით შექმნილი „ისლამური შეიარაღებული დაჯგუფებები“, რომლებიც გათვლილი იყო ყოფილი საბჭოთა კავშირის აღმოსავლურ ქვეყნებში რეჟიმების დასამხობად და უშუალოდ რუსეთის საზღვრებთან მისახლოებლად, რუსეთის შესაშინებლად და დასასუსტებლად, უცებ გადაიქცა მთელი კაცობრიობისთვის უსაშინლეს მტრად — ისლამურ სახელმწიფოდ. მხოლოდ მას შემდეგ, რაც ამ საშინელეობის შეჩერებაში რუსეთი ჩაერთო და წარმატებითაც, ამერიკა და ევროპა აცხადებს, რომ „ისლამური სახელმწიფო“ დამარცხდება მათ ანგარიშზეა და რუსეთი არაფერს შუაშია. ეს მართლაც ჰგავს ევროპა-ამერიკელთა ტრაპაზს ნორმანდიაში გახსნილი „მეორე ფრონტი“, თითქოს ამან განაპირობა ჰიტლერული გერმანიის წელში განყვება და სრული დამარცხება. სინამდვილეში „მეორე ფრონტი“ მხოლოდ 1944 წელს გაიხსნა ნორმანდიაში, მაშინ, როდესაც წითელი არმია ბერლინთან იყო მისული და გერმანიის ძირითადი ძალები სტალინს განადგურებული ჰყავდა.

მთავარი მაინც ის არის, რომ კაცობრიობის ორივე უბოროტესი მტერი განადგურებულია და, გვიანდა-არ გვიან, ჩვენი ქვეყნის ოკუპანტი რუსეთი, ორივე შემთხვევაში ნათელ მხარეს, ანუ კაცობრიობის მტრის მონინააღმდეგე მხარეს დგას.

როდის უნდა გავისროლოთ ეს 75 მილიონად ღირებული «ჯაველინები»: ბერა სოლს რომ მოიყვანს თუ კალაქს მეოთხე ბიჭი შეაქინება?

ვაპრობთ, რომ არ ვაპირებთ რუსეთთან ომს არავითარ შემთხვევაში; რომ თურქეთი ჩვენი «ისტორიული კმა და მეგობარია» და იგი არასოდეს დაგვიხმდება თავს; ამერიკაში, ომი დაგვიწყოს კი არა, სულ რომ ოჯახ-ოჯახ ჩამოგვიაროს და ცალ-ცალკე გვირტყას პანტოფლები, ხმის ამომღები არ ვართ და «ველქომ»-ის მეტს არაფერს ვეცდებით; ბანგლადეშის მთავრობას, ალბათ, რუკაზეც არ უნახავს საქართველო და, აბა, როდის უნდა გავისროლოთ ეს 75 მილიონად ღირებული «ჯაველინები»: ბერა რომ ცოლს მოიყვანს თუ კალაქს მეოთხე ბიჭი რომ შეეძინება?

რას აკეთებს ასეთ ვითარებაში ქართული სახელმწიფო? მხოლოდ და მხოლოდ იმას, რომ განაგრძობს რუსეთის კიდევ უფრო გაღიზიანებას და საომარი რიტორიკა მხოლოდ ფორმალურად გვაქვს შეწყვეტილი. განსხვავება არის ის, რომ, თუკი მიხვდით საბაშ-პილის პრეზიდენტობის პერიოდში საქართველოს მთავრობის წარმომადგენლები საჯაროდ ლანდლანდნენ და აგინებდნენ რუსეთის ოფიციალურ პირებს, მათ შორის, რუსეთის პრეზიდენტსაც, დღეს ამ დონის სისულელეს აღარ აკეთებენ და არც იმას გაჰყვირიან, — რუსეთთან ომისთვის მოვემზადეთო. მაგრამ საომარი რიტორიკა და მზადება, მოგვხსენებათ, მხოლოდ სიქვეყნებათ, რომელიც საქართველოს თავდაცვის სამინისტრომ ამერიკის შეერთებული შტატებისგან შეიძინა 450 ტანკსაწინააღმდეგო რაკეტა „ჯაველინი“ და 70 მისი გამშვები დანადგარი. ეს „სიამოვნება“ სულ 75 მილიონი დოლარი დაჯდა. ამას უმაღლესად „სამხედრო ექსპერტები“ შეფასებენ, რომ ამის შემდეგ, სანამ რუსეთი საქართველოსთან ომს განაწყვეტს, „კარგად დაიქრდება“... თუ გავითვალისწინებთ იმასაც, რომ სხენებული ქართველი „სამხედრო ექსპერტები“ საქართველოს ხელისუფლებასთან დაახლოებული პირები არიან, მაშ, მიპასუხეთ: სხვა რა არის ყოველივე ეს, თუ არა საომარი რიტორიკა?

კი მაგრამ, თუკი ტანკებს თანამედროვე ომში აღარაფერი აქვთ, რატომ უნდა გავისროლოთ ეს 75 მილიონად ღირებული «ჯაველინები»? თუკი, რაღაა სალაპარაკო, როცა იგივე «ექსპერტები» იმასაც ამბობენ, რომ „ამერიკამ ხრიკი გამოიყენა და რუსეთს საქართველოსთვის ტანკსაწინააღმდეგო სისტემების მიყიდვის ინფორმაცია ზამთრის დადგომამდე ერთი კვირით ადრე გაავრცელა. მოგვხსენებათ, რუსეთი კავკასიაში ზამთარში ომს ვერ დაიწყებს, რადგან უღელტეხილები დათოვნილია და გზები — გაუვალნი. რუსეთი მხოლოდ გაზაფხულზე იწყებს ხოლმე სიტუაციის დაძაბვას მომავალი ზაფხულის იმედად. ამჯერად კი მას მოუწევს მთელი ზამთარი ჩუმად ჯდომა!“

როგორც ჩანს, რუსულ ავიაციას „ლისი პაკრიშკები“ აქვს და კავკასიაში ზამთარში გამოსვლა გაუჭირდება, ხოლო რუსულ სარაკეტო სისტემებს, ეტყობა, ძალიან ცივად მოქმედებაზე: თუ ძმა ხარ, ასეთ ამინდში რა აგვაფრენსო!

კაი, ეს სისულელეც რომ დავივიწყოთ და რუსეთი მართლაც ჩუმად იჯდეს მთელ ზამთარს, გაზაფხულზე რაღას ვაჩვენებთ? გვაქვს რამე გეგმა? ამ ფონზე, რატომღაც, ისევ ძალიან „არამოდურ“ პოზიციად რჩება რუსეთთან დალაპარაკების, აქამდე გაუჭებელი ურთიერთობის რამენაირად აღდგენის მცდელობა. არა-

ეროს უთქვამს: ჭკვიანი კაცი ჩანხარ და გადახედე ისტორიას, რუსეთთან ლაპარაკს რომ აზრი არ აქვს და არ გამოდის, ვერ ხედავო? სინამდვილეში კი, ესეც ერთგვარი კლიშეა, რომლის დამკვიდრებასაც „ძან პატრიოტები“ ცდილობენ. რეალურად, თუ ისტორიას გადავხედავთ, ძალიან მარტივი ამოცანაა, რომ იმ მტერთაგან, რომლებთანაც საქართველოს ოდესმე საქმე ჰქონია, სწორედ რუსეთთან გამოგვიდოდა შედეგისა და ლაპარაკი; სწორედ რუსეთთან ლაპარაკის შედეგად დავიბრუნეთ სხვა მოსისხლე მტრების მიერ მიტაცებული ტერიტორიები და გავაერთიანეთ საქართველო. რუსეთი ჩვენი ერთადერთი მოწინააღმდეგეა, რომელთანაც ლაპარაკი მოვახერხეთ და ისიც კი შევიძლია, რომ სარწმუნოდ გამოვიყენებინა...

აღარ დაგვადრო, რომ მივიღოთ განადგურებისა — ან ვეცადოთ, რომ, სოხუმისა და ცხინვალის დაბრუნების სანაცვლოდ, რუსებს მათი სამხედრო ინტერესები დავუთმოთ ჩვენს ტერიტორიაზე, ან მართლაც შევეგუოთ უსოხუმობასა და უცხინვალობას, ვალიანოთ ეს ტერიტორიები და, რაც დაგვრჩა, იმით ამერიკის სამხედრო ქოლგას შევეფაროთ. მე არ ვიჭერ არც რუსეთის და არც ამერიკის მხარეს. ორივე ვარიანტს ვთავაზობთ, არჩევანი კი ქართველმა ხალხმა გააკეთოს(!). როდემდე უნდა მოვიქცეთ უნესო ქალივით, რომელსაც ორი საყვარელი ჰყავს, ნლეზბია, გაიძახის: „მჩვენის გაკეთება მიჭირსო“ და საბოლოოდ, უკაცრავად და, ბოზდება? სამწუხაროდ, ქართველ „ძან პატრიოტებში“ ფეხგადგამულია კირილე მიმინოვილის სინდრომი. ხომ გახსოვთ, ათასი უბედურებით განაშენებული პლატონ სამანიშვილი მშობლიურ დაძაბვას მომავალი ზაფხულის იმედად. ამჯერად კი მას მოუწევს მთელი ზამთარი ჩუმად ჯდომა!“

„საბჭოთა კავშირმა და ფაშისტურმა გერმანიამ ურთიერთთანამშრომლობის რამდენიმე ხელშეკრულებას მოაწერეს ხელი, მათ შორის, მოლოტოვი-რიბენტროპის პაქტი. განა ეს არ მიუთითებს, რომ სტალინი პირდაპირ თანამშრომლობდა ჰიტლერთან?“ — აი, ასეთ დედაგოგას ხშირად მოისმენთ და ამ დედაგოგის გამაგრებლებლები რატომღაც ივიწყებენ, რომ საბჭოთა კავშირმა ევროპაში ყველაზე გვიან დაინერგა ურთიერთობის პიტლერი.

ჩვენი ქვეყანა

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

არის ასეთი პოლიტიკური გაერთიანება „სახალხო ხელისუფლება“.
2016 წლის საპარლამენტო არჩევნებზე რეგისტრირებული კი იყო
მე-11 ნომრად და საინტერესო სლოგანით ჰქონდა — „ხალხის გამარჯვება
გარდაუვალია“. სომ წარმომადგენელთა, ეს სლოგანი რომ დაენერა
კახას სახალხო ნაპირის ხისთვის, რამდენი პოლიტიკოსი აიკრავდა
გუდა-ნაბადს და... ნითელ ხიდზე იმაზე დიდი რიგი დადგებოდა,
2008 წლის 8 აგვისტოს რომ იყო, ვინაიდან ხალხი თუ გაიმარჯვებს...

თამამად შეიძლება ითქვას, რომ ჩვენ ძალიან
საინტერესო ვართ. ჩვენ ის ვართ,
რომელიც ყოველთვის ახლის ძიებაშია და არ აქვს
მნიშვნელობა, ეს სიახლე კარგია თუ ცუდი. არც
იმას აქვს მნიშვნელობა, ამ ყველაფერს როგორ
აღიქვამს საზოგადოება, მთავარია, თუ „ვლასტი“
გვაქვს, ჩვენი გავისწორეთ და მერე... ჩვენ ის ვართ
ვართ, რომელიც სტადიონს ისე ვავსებთ, რომ
შედეგი წინასწარ ვიცით — საქართველოს
საფეხბურთო ნაკრები აუცილებლად წააგებს.
ამის მიუხედავად, თამაშის დაწყებიდან
რამდენიმე წუთში მსაჯის (რომელი ქვეყნის
წარმომადგენელიც უნდა იყოს) ორიენტაციაში
ეჭვი შეგვაქვს და 60 ათასი კაცი ერთ ხმაში
ყვირის: „სუდია, პიდარასტ...“

ეს ყველაფერი იმიტომ მო-
გიყვებით, რომ დედაქალაქის
ახალი მერის წინასახალხოლო
ინიციატივაზე გაიმბოთ. არა,
ახალმა მერმა ბევრი რამ გა-
მოაჩინა, მაგრამ ასეთი „კრე-
ანვი“ მაინც მოულოდნელი
იყო. სახალხო ნაპირის
ხეს პირველად ამის სლო-
განი და ეს სლოგანი ზუს-
ტად ისეთია, როგორც ამ
მერის წინასახალხოლო
სლოგანში: „სიცოცხლით
სავსე ქალაქი“. როცა კახ-
ას (კალაქს შენობით მივმარ-
თავ იმიტომ, რომ, რაც მერი
გახდა, ლამის „შეჩემათი“ ესა-
უბრება ყველას) ეს იდეა გაუჩ-
ნდა, ალბათ, არ უფიქრია იმა-
ზე, რომ სახალხოლო ნაპირის
ხესთან მშობლებს მიერ მიყ-
ვანილ ბავშვებს როცა დაინ-
ტერესებს, — იქ რა წერიაო,
შენი მთელი წინასახალხოლო
კამპანია უნდა მოუყვე, მერე
კი უთხრან, ჩვენ, ყველა, პო-
ლიტიკურად ვართ, ერთი
ნაპირის ხე გვექონდა არაბოლი-
ტიკურად და ისიც საქმეში
ჩავრთეთო. აი, რატომ ავირჩი-
ეთ კალაქი, თორემ იყო **ნარ-
მანია** ქალაქის მერი და ვერ
მოიფიქრა, წინასახალხოლო
ნაპირის ხისთვის წაენერა: „მი-
ლიონ ხეს დავრგავ“. სიმბო-
ლურიც იქნებოდა ნაპირის ხეს-
თან ეს წარწერა, მაგრამ არა,
წარმანია სოფელი იყო, კალ-
აქი კიდევ მიღწეულია...

**სანტა კლაუსი (თოვლის
პაპა ამერიკის ინტერეს-
ებს შეაფარა გმირულად),
დიდი ალბათობით, სურჯ-
ინზენიერება — „ჩემი სა-
ქართველო ამ არის...“ ჰო,
რა გაბიკვირდეთ, ამერი-
კის საქართველო რომ ამ
არის, კი უნდა იცოდეთ,
ინიც უნდა იცოდეთ, დონ-
სილ ტრამპი სულ უფრო
ხშირად რომ იმეორებს,
რუსეთთან ბოლო ქართ-
ველად ვაპირებ ბრძო-
ლას.**

ისევ საარჩევნო სლოგანებს
დავუბრუნდეთ. საკრებულო
არასრული შემადგენლობით
(ოპოზიციონერებიც არიან იქ)
და მერია სრული შემადგენ-
ლობით (აქ მხოლოდ პარტიუ-
ლი აქტივია) ცდილობს, კალა-
ძის გადაწყვეტილება გაამარ-
თოს. მეტიც, საკრებულოს
დეპუტატმა „ქართული ოცნე-
ვიდან“ — **ვატიშ შაქარაშვი-
ლი**მ ისიც თქვა, ნაციონალ-
ებმა პარტიული დროსა ქვეყ-
ნის დროსად რომ გამოაცხა-
დეს, ხომ ვაფრიალებთ ახლა
სიამაყით?! საქართველოს
ხუთჯერაინი დროსა პარტიუ-
ლი სიმბოლიკა რომ ჰგონია,
ეგ ცალკე თემაა, მით უმეტეს
ისიც თქვა ვატომ, პოზიტიუ-
რი სლოგანია და არა ერჩი-
თო?! **დიდხანს ვიფიქრა,
მაგრამ ვერ გავიხსენა,
როგორ ვერა წინასახალხო-
ლო სლოგანი იყო თუ არა**

**ნაბატიური. მშვენიერი
იყო „მილიონი საშუაო
ადგილი“, „საქართველო
სიღარიბის გარეშე“, „მო-
ვიწვივართ გაჭირვებულთა
გასახარებლად“, „ერთი-
ნი საქართველო — ძლი-
რი ეპონომია...“**

ისე, რა საინტერესო იქ-
ნებოდა, საკრებულოს არ-
ჩევნებში რეგისტრირებულ
პარტიას რომ გაიმარჯვა
და ნაპირის ხისთვის დაენ-
ერა თავისი სლოგანი: „გა-
თავისუფლი“. ჯერ ხომ ნა-
პირის ხე ლურჯი პარტიული
ფერის ნაცვლად ლგბტ-თა
ფერებში განათდებოდა, მერე
ეს სლოგანი — „გათავისუფლ-
დი“ ისე მოუხდებოდა ამ ლგბტ
ფერებს, უკეთესს ვერ ინატრ-
ებდი. მეორე მხრივ, „გათავ-
ისუფლი“ ჯობია თუ „სი-
ცოცხლით სავსე ქალაქი“,
სადანო თემაა, მაგრამ
„ოცნებას“ დავა არ სურს.
ნაციონალური პრინციპი
„თუ ჩვენთან არ ხარ, ჩვე-
ნი მტერი ხარ“ უკვე ისე
გაფრად ამოხატა, თუ
პარტიის (სპიტიარის, შ-
რეთუის) შიგნით „ოცნე-
ბის“ მანუარი არ გაცვია,
მოლაშტრობაზე ერთი
ნაპირიდან გასრობას.

და მაინც, რას მოსანდებ-
ებს ის, რაც კალაქში გა-
კეთა? მიღწერი კომპან-
იის მიერ განათავსულ
თბილისის შუაგულში პარტი-
ული, ლურჯი ფერი სჭა-
რბობს, ნაპირის ხეზე პო-
ლიტიკური სლოგანია, სა-
სახალხოლო რეკონსტრუ-
ქია მიღის და პარტიული
აქტივი მოდის... კახას ისიც
თქვა, გზა ახალგაზრდებს უნ-
და დავუთმოთ და ნახავთ,
რამდენი ახალგაზრდა გამოჩ-
ნდება ისეთი, თავის ქალაქს
იდენტისის რომ მოემსახურე-
ბო. შესაბამისად, უნდა ველ-
ოდოთ, რომ მალე დაარსდება
ორგანიზაცია „ქალაქობა-
დი“, რომელიც გაერთიანება
იმის მანიშნებელი იქნება, რომ
ვაზულის მცირე დროს
ნასამთავროს წინ და დიდი
დროს გამოყენება აღარ მო-
გინებს. პარალელურად, „კალ-
აქის უფლებები“ სკოლაში გამოიწ-
ვითობიან ახალგაზრდებს, რო-
მელიც ვატო საქართველო-
ში დაბრუნდებენ ხოლმე სი-
ციულებს, მაგრამ ამას არ
აღიარებენ და იტყვიან, რომ ამ
გუნდმა ხალხს ცხრანლიანი
რეჟიმი მოაშორა. ლოგიკას
რომ მივყვეთ, ოცდახუთი
წლის შემდეგ „კალაქის უფ-
ლებები“ რომელიმე აქტივისტი რომ
გახდება თბილისის მერი და
ნაპირის ხეს მომავლის სლოგ-
ანს — „სავსე ქალაქი“ (რით
იქნება სავსე 20 წლის შემდეგ
თბილისი, კი უნდა მიხედეთ)
— მიანერს. ვინც გააპროტეს-
ტებს, ეტყვიან: დაგვიწყდათ,

იკვებე 41 ხენბად და იარე 3 მილიონად განათავსულ ქალაქში

**სანამ ამ ჩალობაში ვხსოვრობთ, უნდა
ავიტანოთ ის, რაც ხდება; უნდა ვაღიაროთ, რომ
ეს ყველაფერი დიდხელად ჩვენი ბრალია, მაგრამ...
ჩვენ ყველაზე საინტერესო პირი ვართ. ჩვენ
ის პირი ვართ, რომელიც ყოველთვის ჩაღვს
ქიბაში და არ აქვს ვინმე ვინაობა, ეს სიახლე
ქარბია თუ ხუდი... ქირითადად, გინდ ხუდი
ვიჩრებთ სოლზე და გვგონია, ამით უფრო ხუდი
ავიჩრებთ, სულ გვგონია, რომ ამაზე ხუდი აღარ
იქნება, მაგრამ ყოველთვის მოტყუებული ვიჩრებთ**

იონ ევროდ განათავსულ
ქალაქში, რათა ამ ქალაქს
სიცოცხლით სავსე ქალაქ-
ი ექცვას და მისმა ხელი-
სუფლავამ იმავე სტრა-
ტეგიაში პარტიისგან
75 მილიონ დოლარად
უნდა იყიდოს იარაღი,
რომელიც, რომორც გვიმ-
ტაცივებენ, არაფერში
სჭირდებათ. არადა, ეს 75
მილიონი დოლარი უფრო
სასადილოა ჩვენთვის
განაწილებულიყო, რაც-
იონი გაცილებით მიდი-
რი იქნებოდა და სიცოცხ-
ლესაც ებაზ მიბი ფასი
ჰქონდა. ახლა კი რა გამოდ-
ის: სიცოცხლით სავსე ქალაქ-
ში სიცოცხლე დღიურად და
სიმბოლურად 0.41 ცენტად ფა-
სობს და, რამდენიც უნდა ვიძა-
ხოთ, წინ მივდივართო, ახლო
მომავალში კუჭიცა და რეალო-
ბაც 41-ს ვერ გასცდება.

ჰოდა, **სანამ ამ რეალობაში
ვეცხოვრობთ, უნდა ავიტანოთ
ის, რაც ხდება; უნდა ვაღი-
აროთ, რომ ეს ყველაფერი
დიდხელად ჩვენი ბრალია,
მაგრამ... ჩვენ ყველაზე საინ-
ტერესო ვართ. ის ვართ,
რომელიც ყოველთვის
რალაც ახლის ძიებაშია და არ
აქვს მნიშვნელობა, ეს სიახლე
კარგია თუ ცუდი... ძირითა-
დად, მაინც ცუდს ვირჩევთ
ხოლმე და გვგონია, ამით უფ-
რო ცუდი ავირთებთ, სულ
გვგონია, რომ ამაზე ცუდი
აღარ იქნება, მაგრამ ყოველ-
თვის მოტყუებული ვიჩრებთ**
— ჩვენ ხომ ისეთი ფანტაზია
გვაქვს, ვერავინ რომ ვერ და-
იკვებნის. ჩვენი ფანტაზიის
ნაყოფია ისიც, მსაჯის ორიენ-
ტაციაში ეჭვი რომ შეგვაქვს,
თუმცა... ნავებულ თამაშებზე
სტადიონს ვავსებთ და ეგებ
თბილისიც ვავსებთ სიცოც-
ხლით...

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„თქვენ რა, გინდათ, რუსეთში ათობით სააკაშვილმა ირგინოს და კიევის მაიდანს ელოდებით? ნავალნიც სააკაშვილია, ოლონდ რუსული „ნარკოზის“. რუსმა ხალხმა ეს კინო უკვე ნახა გასული საუკუნის 90-იან წლებში და მომავალში აღარ დაუშვებს მსაფხს... ისე, საკვირველია, კაცი, რომელიც დამოუკიდებელი საპარტიო პარტიის იყო, ახლა უკრაინაში სახურავებზე დახტის და ყვირის: მი უკრაინელი ვარო, რა, უკრაინაში ნამდვილი უკრაინელი აღარ არიან? ის, რასაც სააკაშვილი აკეთებს კიევიში, ქართული და უკრაინელი ხალხებისთვის სახელი შეფუთვების ტოლფასია და, უბრალოდ, მიკვირს, ამდენ ხანს როგორ იტანენ მას?“

«ძია სემ, უკანსკრაპად და, ნორმალური ხარო?»

გასული კვირის უმნიშვნელოვანესი მსოფლიო პოლიტიკური მოვლენა რუსეთის პრეზიდენტ ვლადიმერ პუტინის მიერ მოსკოვში გამართული, უკვე ტრადიციული, გრანდიოზული პრესკონფერენცია იყო. ამას ისიც მონაწილეობს, რომ მასზე მსოფლიოს მრავალი ქვეყნის დაახლოებით 1600 ჟურნალისტი იყო აკრედიტებული, მათ შორის, რა თქმა უნდა, დასავლეთის „თავისუფალი მედიაც“, რომელიც, ერთი მხრივ, წლებია, ცდილობს ამ პრესკონფერენციის დისკრედიტაციას, უწოდებს რა მას კრემლის პროპაგანდას, დადგმულ შოუს და ა.შ., ხოლო, მეორე მხრივ, ვერაფრით უგულვებლყოფს მის მიერვე პროპაგანდა-შოუდ შერაცხილ ლონისძიებას... „რა თქმა უნდა“-ს მიღმა, სამწუხაროდ, აღმოჩნდა ქართული მედია, მაგრამ ამაზე — ქვემოთ. მანამდე კი მკითხველთან ერთად — მცირე ისტორიული ექსკურსი.

იო ბრიფინგის იგნორირება, რომელსაც უენი ქვეყნის «სტრატეგიული მოკავშირე» აშშ ოთხ საათზე მეტი ხნის განმავლობაში უწყვეტად გადასცემს პირდაპირ ეთერში, რბილად რომ ვთქვათ, გაუგებარია

„დავარცხნილ-დალაგებულ“ დასავლეთის სიმყუდროვე რუსეთის პრეზიდენტმა პირველად 2007 წელს მიუნხენის უსაფრთხოების ფორუმზე დაარსდა ისტორიული გამოსვლით, როდესაც განაცხადა, რომ რუსეთი ამერიკიდან აღარ აპირებდა ე.წ. ერთპოლუსიან მსოფლიოში მიმდინარე გეოპოლიტიკური მოვლენების მიმართ მხოლოდ პასიური დამკვირვებლის პოზიციას დასაყრდენად.

პუტინის მიერ მიუნხენში გაკეთებული განცხადება ე.წ. დიდი შვიდეულისთვის, როგორც გეოპოლიტიკაში მათამაშე მთავარი აქტორებისთვის, ხატოვნად თუ ვიტყვი, „კარის შემტრევეა“ იყო. შემდეგ კი, თავისი ნებით, **გუგამ დონანაშვილის** ენით თუ ვიტყვი, „ჩამოლაბორანტადა“, გნებავთ, ჩამოგრემიერ-მინისტრდა და რფ-ის პრეზიდენტის საგარეო **ლიმიტრი მიღვედვის** დაუთმო დროებით. სწორედ ამ „დროებით“-ით სარგებლობა დააპირა დასავლეთმა (ნაკითხე, აშშ), ნააქვხა რა მისგანვე დეოკრატის უქურად შერაცხილი შეურაცხადი **სააკაშვილი**, რომელმაც ე.წ. სამხრეთ ოსეთში ვერ გაეროს მანდატი დისლოცირებული რუსეთის სამხედრო ბატალიონის გაუსხნა ცეცხლი, ხოლო შემდეგ „გრაფები“ დაუშინა მდინარე ცხინვალს. ამ ავანტიურის უბედობა, 2008 წლის აგვისტოში, სამწუხაროდ, საკუთარ თავზე იწვნია საქართველომ ის, რომ მიუნხენში დანაქადის შესრულების ძალა შესწევდა რუსეთს — პეკინის ოლიმპიადიდან სასწრაფოდ ვლადიმერ პუტინის **ვლადიმერ პუტინის** ბრძანებით, როკის გვირაბიდან ცხინვალში შემოგრიხინდენ რუსეთის 58-ე არმიის „უანგიანი ტანკები“, რომლებსაც უაზროდ შეაწყვიტა ნარკომანმა სააკაშვილმა ტალიკ-ტალიკი ქართული ბიჭები. თვითონ კი, პანიკური შიშით შეპყრობილი, ვერ პრეზიდენტის სასახლეში მოღნიდა ჰალსტუხს, ხოლო შემდეგ გორში ცხვირით ხნავ-

და მინას. „პრემიერ“ პუტინის პეკინიდან გამომგზავრებამდე, „პრეზიდენტ“ მედვედვის არასაკმარისი ქმედუნარიანობიდან გამომდინარე, მსოფლიო დარწმუნდა, რომ მედვედვი მხოლოდ ნომინალურად ითვლებოდა რუსეთის პრეზიდენტად, სინამდვილეში კი რუსეთის საშინაო და საგარეო პოლიტიკას კვლავ ვლადიმერ პუტინი მართავდა (არც ე.წ. ბირთვული ჩემოდანი გაუგდა ხელიდან), ისევე, როგორც დღეს მართავს და ამიტომაც ჩავსვი ბრწყალეში სიტყვები — პრეზიდენტი და პრემიერი. შემდეგი საუბარო, ნიშანდობლივი ფაქტი, რომელმაც დასაბამი დაუდო გეოპოლიტიკაში გლობალურ, თვისობრივად ახალ პროცესებს, ისევე ვლადიმერ პუტინის გამოსვლა 2015 წლის 28 სექტემბერს გაეროს 70-ე საიუბილეო სესიაზე.

რუსეთის პრეზიდენტმა ვერ ერაცა და ლიბიაში ნატოს (ნაკითხე, აშშ) სამხედრო ინტერვენციის შედეგები შეახედა — სირიის, ეგვიპტე-ტუნისის ე.წ. არაბული გაზაფხულები, რომელთა შედეგად მილიონობით არაბი (და არა მხოლოდ) ლტოლვილი მიანყდა ევროპას, მათ შორის, ისლამისტი ტერორისტებიც, რომლებმაც მრავალი ტერორისტული აქტი მოანწყვეს მათ შემფარებელ ევროპის ქვეყნებში.

ჰოდა, „Вы хоть понимайте чего натворили?“ (თუ ხვდებით მაინც, რა ჩადინეთ?) — ამკარად არადიპლომატიურად „ესროლა“ პუტინმა დასავლეთს, ანუ იმავე აშშ-ს და, თუ მიუნხენში პუტინის გამოსვლა დასავლეთისთვის კარის შემტრევედა მოვიხსენიოთ, გაეროს ტრიბუნიდან ამკარა დემარსით ჩამოსვლას, ალბათ, უპრიანია, კარის გამოჯანუხება ვუთხუროთ. ვლადიმერ პუტინმა, ისე, რომ აღარ დალოდებია საიუბილეო სესიის დამთავრებას, თავის თვითმფრინვას მიამურა და მეორედ დღესვე ბრძანა სირიაში აშშ-ის მიერ „ნატვორის“ გამოსწორება.

2015 წლის 30 სექტემბერს რუსეთის საპარეო-კოსმოს-

ურმა ძალემა პირველი იერიში მიიტანეს სირიაში ტერორისტული ორგანიზაცია „ისლამური სახელმწიფოს“ პოზიციებზე, ორგანიზაციისა, რომელიც 2/3-ზე მეტს აკონტროლებდა და აქედან გამომდინარე, **გუგამ დონანაშვილის** უწყვეტად გადასცემს პირდაპირ ეთერში, რბილად რომ ვთქვათ, გაუგებარია

ურმა ძალემა პირველი იერიში მიიტანეს სირიაში ტერორისტული ორგანიზაცია „ისლამური სახელმწიფოს“ პოზიციები, ორგანიზაციისა, რომელიც 2/3-ზე მეტს აკონტროლებდა და აქედან გამომდინარე, **გუგამ დონანაშვილის** უწყვეტად გადასცემს პირდაპირ ეთერში, რბილად რომ ვთქვათ, გაუგებარია

როგამ სირიაში მოულოდნელად ჩასულ მთავარსარდალს უპატაქს, რომ მისი ბრძანება, ისლამისტი ტერორისტების განადგობის მიზნით, უწყვეტად გადასცემს პირდაპირ ეთერში, რბილად რომ ვთქვათ, გაუგებარია

როგამ სირიაში მოულოდნელად ჩასულ მთავარსარდალს უპატაქს, რომ მისი ბრძანება, ისლამისტი ტერორისტების განადგობის მიზნით, უწყვეტად გადასცემს პირდაპირ ეთერში, რბილად რომ ვთქვათ, გაუგებარია

აი სტატიის ბოლოს ისევე მივადექით მთავარ თემას — რუსეთის პრეზიდენტის მორიგ, გრანდიოზულ პრესკონფერენციას, რომელსაც, ალღემის მიღებასთან ერთად, მომავალი წლის საპრეზიდენტო არჩევნებზე ვლადიმერ პუტინის მიერ თავისი კანდიდატურის ოფიციალურად წარდგენის პრეზენტაციაც შეიძლება ვუწოდოთ.

ახლა კი ქართული მედიის შესახებ, რომელიც, სამწუხაროდ, იმ ზეით ნახსენები „რა თქმა უნდა“-ს მიღმა აღმოჩნდა.

არ ვიცი, საერთოდ, ვინაა თუ იყო პრესკონფერენციის საპარტიოლოდ ან აპარტიოლოდ, მაგრამ, თუ არავინ იყო, ვინაა, რადგან იმ ბრიფინგის იგნორირება, რომელსაც ახალ მსოფლიო წესრიგს ქმნის.

და მართლაც, სირია განმდინებელი ტერორისტებისგან, ბაშარ ასადი — გადარჩენილი, რომელიც, სულ ცოტა, 2021 წლამდე, ანუ მორიგ არჩევნებამდე იქნება სირიის პრეზიდენტი და ყველაზე მთავარი ცხადია, რომ რუსეთი დაბრუნდა ახლო აღმოსავლეთში, სადაც მას, სსრკ-დან მოყოლებული, დიდი პოლიტიკური კონომიკური, გენბავთ, სამხედრო გავლენა ჰქონდა. აქედან გამომდინარე, 14 დეკემბერს მოსკოვში გამართულ განადიოზულ პრესკონფერენციას არცთუ უსაფუძვლოდ შეიძლება ვუწოდოთ მთავარსარდალ პუტინის მიერ გამარჯვების აღლუმის მიღება. და

ვის მიმართვის საშუალება, „მეგეტროს“ ერგებოდა ხოლმე კითხვების დასმის პატივი. კითხვებს, რომლებიც, როგორც წესი, ჩვენს ტერიტორიულ მთლიანობას შეეხებოდა. **ვლადიმერ პუტინის პასუხებში კი, არათუ მინიშნებით, ნათლად გამოჩნდებოდა მოლოდინი ჩვენი ხალხების მიმართ — მოდი, ვილაპარაკოთ, ჩვენ შორის გადაუჭრელი საკითხები არ არსებობს და ა.შ. თუმცა ამასაც ქოცების ხელისუფლების მხრიდან რეაგირება არ მოჰყოლია და, თუ მოჰყოლია, ისეთი, რომ სჯობდა, არ მოჰყოლოდა — აშშ-ის გარეშე რუსეთთან ერთი-ერთზე სალაპარაკოდ არ დავჯდებით; რუსებს უფრო ვჭირდებით და ა.შ. თუმცა ქართული თემა მაინც მოხვდა „კონკურენტ“ **ქსენია სოგრაპის** მიერ დასმულ კითხვაზე პასუხში. ეს კითხვა პუტინის კიდევ ერთ „კონკურენტს“, **ალექსანდრე ნავალნი**, შეეხებოდა.**

შინაარსობრივად აი ეს ბრძანა რუსეთის ამჟამინდელმა და უეჭველად მომავალმა პრეზიდენტმა: **„თქვენ რა, გინდათ, რუსეთში ათობით სააკაშვილმა ირგინოს და კიევის მაიდანს ელოდებით? ნავალნიც სააკაშვილია, ოლონდ რუსული „ნარკოზის“. რუსმა ხალხმა ეს კინო უკვე ნახა გასული საუკუნის 90-იან წლებში და მომავალში აღარ დაუშვებს მსაფხს... ისე, საკვირველია, კაცი, რომელიც დამოუკიდებელი საპარტიო პარტიის იყო, ახლა უკრაინაში სახურავებზე დახტის და ყვირის: მი უკრაინელი ვარო, რა, უკრაინაში ნამდვილი უკრაინელი აღარ არიან? ის, რასაც სააკაშვილი აკეთებს კიევიში, ქართული და უკრაინელი ხალხებისთვის სახელი შეფუთვების ტოლფასია და, უბრალოდ, მიკვირს, ამდენ ხანს როგორ იტანენ მას?“**

დასასრულ, გავრობოთ თქმული „ნატვორის“ მსგავსი ხისტი გამონათქვამის შესახებ, რომელიც 14 დეკემბრის პრესკონფერენციაზე პასუხად გაისმა ჟურნალისტი ქალბატონის დასმულ შეკითხვაზე — ბატონო პრეზიდენტო! ითანამშრომლებთ აშშ-თან ჩრდილოეთ კორეისა და მომდინარე ბირთვული საფრთხის განეიტრალების საქმეში?

„თქვენი სენატორები და კონგრესმენები შესანიშნავად გამოიყენებენ; ლამაზი კოსტიუმები და პერანგები აცვიათ. თითქოს ქვეყნებიც არიან, მაგრამ სწორედ მათ დააყენეს რუსეთი ჩრდილოეთ კორეისა და ირანის გვერდით, ამასთანავე, აშშ-ის პრეზიდენტს უბიძგებენ, რუსეთი დაითანხმოს, ამერიკელებთან ერთად მოაგვაროს ჩრდილოეთ კორეისა და ირანის პრობლემა. სად არის აქ ელემენტალური ლოგიკა და სალი აზრი? და, საერთოდ, თქვენ ნორმალური ხალხი ხართ?“ — აი ასე მიუჩინა თავისი ადგილი არცთუ ყმაწვილ ქალბატონს და ამერიკელ სენატორ-კონგრესმენტებს რომლის ნათქვამიც, ქართულ ფარგონზე, ასეთი იქნებოდა: „ძია სემ, უკაცრავად და, ხომ არ უბერავთ?“

დავით მხიპია

ახეხი

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

სახალხო დამცველის აზრით, ჰომოსექსუალიზმის ასეთი შეფასება ლგბტ პირებისთვის შეურაცხყოფილია და თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტმა უნდა შეიშუშოს რეგულაციები, რომლებიც ლეიტორების გამოსაჩენის თავისუფლებას შეზღუდავს და მათ ასეთი მოსაზრებების გამოთქმას აუკრძალავს.

ნანუაშვილის ღირსეული შედეგად — ლოგჯარის ლეიტორებისთვის მოსაზრებების გამოთქმის აკრძალვას მოითხოვს

ყოფილ სახალხო დამცველ ურა ნანუაშვილს, რომელიც მხოლოდ სექსუალური და რელიგიური უმცირესობების უფლებების დაცვით იყო დაკავებული, ღირსეული მემკვიდრე გამოუჩნდა.

2 კვირაც არ არის გასული, რაც აშშ-ის საერთაშორისო განვითარების სააგენტოს (USAID), სოროსის ფონდ „ღია საზოგადოება — საქართველოს“, ეროვნულ-დემოკრატიული ინსტიტუტისა (NDI) და სხვა ე.წ. დონორების მიერ გულუხვად დაფინანსებული არასამართლიანი არჩევნებისა და დემოკრატიის საერთაშორისო საზოგადოების (რა სახელწოდება აქვს! — ნ.კ.) ყოფილი ხელმძღვანელი და გენერალური აუდიტორის ყოფილი მოადგილე **ნინო ლომჯარია** პარლამენტმა სახალხო

საკუთარი სქესის წარმომადგენლისადმი პათოლოგიური, არაბუნებრივი ლტოლვა, რომელიც უკიდურესად ამორალურია. ამასთანავე, წიგნში სისხლის სამართლის კოდექსის 138-ე მუხლის ნაწილის განმარტებაში გამოყენებულია დისკრიმინაციული ტერმინები, როგორცაა „მამათმავლობა“ და „ლესბოსელობა“. იქვე წერია, რომ ამგვარი ურთიერთობა 16 წელს მიღწეულ პირებს შორის არ ისჯება, მაგრამ „უკიდურესად ამორალურია“.

სახალხო დამცველის აზრით, ჰომოსექსუალიზმის ასეთი შეფასება ლგბტ პირებისთვის შეურაცხმყოფელია და თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტმა უნდა შეიშუშოს რეგულაციები, რომლებიც ლეიტორების გამოსაჩენის თავისუფლებას შეზღუდავს და მათ ასეთი მოსაზრებების გამოთქმას აუკრძალავს.

„საქართველოში ლგბტ თემის თანასწორობის მდგომარეობა დისკრიმინაციის წინააღმდეგ ბრძოლის პროცესში ერთ-ერთ მნიშვნელოვან გამოწვევად რჩება. პროფესორის აუდიტორიას კი სტუდენტები წარმოადგენენ და, თუ მისი განცხადებები დისკრიმინაციის წინააღმდეგ გამოხატვის თავისუფლებაში ჩარევას გამართლებულად მიიჩნევა“, — ნათქვამია სახალხო დამცველის განცხადებაში.

აი ასე! ახალგაზრდული ომბუდსმენი უკვე პროფესორებსაც გადასწავდა და მათთვის გამოსაჩენის თავისუფლების აკრძალვას ითხოვს, რადგან თურმე ე.წ. გეის ნამდვილი სახელი — „მამათმავალი“ რომ უნოდო ან ლესბოსელს — „დედათმავალი“, და სტუდენტებს აუხსნა, რატომ არის ჰომოსექსუალიზმი ბუნებისა და ღმერთის კანონების საწინააღმდეგო ტრადიციული ოჯახის, ეროვნული ფასეულობებისა და დემოკრატიული კატასტროფის წინაშე მდგარი ერის მტერი, ეს ჰომოსექსუალების შეურაცხყოფა და დისკრიმინაცია ყოფილა; ხოლო ეკლესიის გალავანსა და სოციალურ ქსელში მართლმადიდებლობის შეურაცხმყოფელი ფრაზების დაწერა, ილიაუნის ლიბერალური ლეიტორის განცხადება, რომ „ლიბერალები მალე დაასრულებენ, მართლმადიდებლობის ანტიცივილურ იდეას საქართველოში“ — ნორმალური მოვლენა.

როგორც ხედავთ, სოროსის ბუდეში დაფრთხილებული და მისი ფულით გამედიდებული ასრულებენ, მართლმადიდებელი ე.წ. ლიბერალისტების, ანუ საქართველოს მტრების გზის ღირსეული გამგრძელებელია.

ისე, დრო ხომ არ არის, სახალხო დამცველს სახელი გადაეკრძა და ჰომოსექსუალების დამცველი ვუნდოდო?

ლუკა მაისურაძე

გუგული ღატაკებს გადაუჭრინა

სახელისუფლო სტრუქტურებში მოკალათებული „ქართული ოცნების“ წევრები, რომლებიც მაინცდამაინც დიდი ინტელექტუალური შესაძლებლობებით არ გამოირჩევიან, ხშირად აკეთებენ ისეთ განცხადებებს, რომლებიც სიღუფეში მცხოვრები მოსახლეობის სამართლიან აღფრთობას იწვევს.

რამდენიმე დღის წინათ ახალი „სიბრძნე“ გადმოაფრქვია პარლამენტის წევრმა **ზურაბი მალაქაძემ**, რომელიც მისი დახვანაში ფერმერების დახმარების შეწყვეტისკენ მოუწოდებდა, მეტიც — მისი უცხოელებზე მიყიდვას ორივე ხელით დაუჭირა მხარი, რათა ქართველი, ისედაც დევნილი სამშობლოში, აიყაროს მშობლიური კერიდან და უცხოეთში გადაიხვეწოს ლუკმაპურის სამოგელად ან სამშობლოში უცხოელის მოჯამაგირედ იქცეს. „სახალხო დამცველს ვის რა პრობლემა უნდა ჰქონდეს? მოსახლეობის კალიან ცოტა ნაწილია დღეს მებ-ნაკლებად გაჭირვებული. მაქსიმუმ, 5 პროცენტს უჭირს და ისინიც სახალხო დამცველს ახარხარებენ სუფრის გაშლას“ — განაცხადა დეპუტატმა ქალბატონმა.

ფსიქოლოგიის მეცნიერებათა დოქტორი (ასე წერია პარლამენტის ვებგვერდზე), საქართველოს პარლამენტის მე-6 (ნაციონალური მოძრაობის) სიით, მე-8 და მე-9 მონვევის („ქართული ოცნების“ სიით) წევრი, განათლების, მეცნიერებისა და კულტურის საპარლამენტო კომიტეტის

ნიკა კორინთელი

ფულადი გზავნილების მხრივ კვლავ რუსეთი ლიდერობს

საქართველოში ფულადი გზავნილების მოცულობა 24.8 პროცენტით გაიზარდა

ეროვნული ბანკის მონაცემებით, 2017 წლის ნოემბერში ქვეყანაში შემოსული ფულადი გზავნილების ნაკადების მოცულობამ 122.1 მლნ აშშ დოლარი, ანუ 326.3 მლნ

ლარი შეადგინა, რაც 24.8 პროცენტით (24.3 მლნ აშშ დოლარით) მეტია 2016 წლის ნოემბრის ანალოგიურ მაჩვენებელზე.

უცხოეთიდან საქართველოში

ფულადი გზავნილების 92.3 პროცენტი იმ 14 უმსხვილეს დონორ ქვეყანაზე მოდის, რომლებთანაც ასეთი გზავნილების მოცულობამ ნოემბერში 1 მლნ აშშ დოლარს გა-

დაჭარბა. იმავე 14 ქვეყანაზე გასული წლის ნოემბერში მთელი ფულადი გზავნილების 92.2 პროცენტი მოდიოდა.

ფულადი გზავნილების მხრივ კვლავ რუსეთი ლიდერობს. ნოემბერში რუსეთიდან საქართველოში 39.1 მილიონი დოლარი შემოვიდა, მეორე ადგილზეა იტალია 12.9 მილიონი დოლარით, მას მოსდევს საბერძნეთი 12.5 მილიონით.

სახელმწიფო ქონების აკრძალვილი სააგენტოს თავმჯდომარე ყოველწლიურად ხელფასზე თითქმის 2-ჯერ მეტი ოდენობის პრემია-დანაშაბს იღებდა

სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს თავმჯდომარეს, ეკატერინე სისაურს, დანიშნულებიდან დღემდე, ყოველწლიურად ხელფასზე თითქმის ორჯერ მეტი ოდენობის პრემია-დანაშაბი აქვს აღებული.

ახალი ამბების სააგენტო „აქცენტის“ მიერ გამოთხოვილი ოფიციალური ინფორმაციის თანახმად, 2015 წელს **ქაბტარინა სისაურმა** ხელფასის სახით 27 256 ლარი აიღო, პრემია — 12 160 ლარი, ხოლო

დანაშაბი — 40 800 ლარი. 2016 წელს მის მიერ ხელფასად აღებული თანხამ 32 640 ლარი შეადგინა, რასაც პრემია 11 005 და დანაშაბი 48 960 ლარი დაემატა.

2017 წლის იანვრიდან სექტემბრის ჩათვლით კი სისაურმა ხელფასად 24 480 ლარი აიღო, პრემია — 2720, ხოლო დანაშაბი 36 720 ლარი.

ეკატერინე სისაური 2017 წლის 3 თებერვლიდან 7 თებერვლის ჩათვლით მივიღებთ იმყოფებოდა ქალაქ პარიზ-

სა და ქალაქ ლევილში, ლევილის მამულის აქართული აკადემიის“ მმართველი საბჭოს ფარგლებში დაგეგმილ სხდომაზე დასასწრებად და ხარჯმა 3531,20 ლარი შეადგინა.

2017 წლის 28 მაისიდან 5 ივნისის ჩათვლით იგი მივიღებთ იმყოფებოდა ბერლინში, გერმანიის ფედერაციული რესპუბლიკის ფინანსთა სამინისტროსა და სსიპ — სახელმწიფო ქონების ეროვნულ სააგენტოს შორის სამომავლო თანამშრომლობის თაობაზე

ურთიერთშეთანხმების მემორანდუმზე ხელის მოსაწერად. მივიღებთ ყველა ხარჯი მიმღებმა მხარემ აანაზღაურა.

სიღარიბის აბსოლუტურ ზღვარს ქვეით ყოფი მოსახლეობის წილი (%)

„იანუკოვიჩი გაიქცა, როდესაც შეასრულა თავისი მისია — შექმნა ქაოსი უკრაინაში, უხელისუფლებო სიტუაცია და ეს დაგვიხმარა ჩვენ, დაგვიბრუნებინა ყირიმი. ანალოგიურს გააქმნა სააკაშვილი ოდესაში შექმნის საფრთხეს რუსი მოსახლეობისთვის ოდესის ოლქში, დნეპრისპირეთში, ანუ მაქსიმალურად გაამწვავებს ვითარებას, შეაღებოს ის შეიძლება თავიდან მოიშორონ, როგორც მოიშორეს ალექსეი მოზგოვოი“

ამერიკელების მიერ შექმნილი შაპიტო, მოხეტიალე ცირკი, სახელად სააკაშვილი, რომელმაც პირველი წარმოდგენები 2003 წელს გამართა საქართველოში, შემდეგ კი 9 წლის განმავლობაში, როგორც მოესურვებოდა, ისე მართავდა ქვეყანას და ციხეებსა თუ ქუჩებში სისხლში ახშობდა ქვეყნის მოსახლეობის ნებას, 2015 წლიდან უკრაინაშია, სადაც ჯერ პრეზიდენტ პეტრე პოროშენკოს მრჩევლად დანიშნა, შემდეგ — ოდესის ოლქის გუბერნატორად, თუმცა მალევე გაათავისუფლეს პოსტიდან და ახლა იქ, ამ ძმთაშვილებს ომით განაშენებულ და კორუფციაში ჩაძირულ ქვეყანაში, თესავს ქაოსს...

საქართველოს მთავარმა პროკურატურამ 2014 წლის 27 მარტს მიხეილ სააკაშვილი, როგორც მოწმე, დასაკითხად დაიბარა მისი პრეზიდენტობისას მომხდარ რამდენიმე ფაქტზე, მაგრამ ის პროკურატურაში არ გამოცხადდა, იმავე წლის 28 ივლისს პროკურატურაში კვლავ დაიბარეს საქართველოს ყოფილი პრეზიდენტი, მაგრამ ის არც ამჯერად გამოცხადდა. იმავე დღეს პროკურატურამ სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობა დააკისრა სააკაშვილს, რომელსაც ბრალი დასდო 2007 წლის 7 ნოემბერს მომიტინგეთა სასტიკ დარბევში, ტელეკომპანია „იმედში“ შეჭრასა და ბადრი პატარკაციანი-ქონების დანაშაულებრივი მეთოდებით ხელში ჩაგდებაში. სააკაშვილზე, ისევე როგორც თავდაცვის ყოფილ მინისტრ დავით კვიციანიზე, საქართველოს პროკურატურამ ძებნა გამოაცხადა, მაგრამ სააკაშვილისა და კვიციანის დასავლელი პატრონების ძალისხმევით ინტერპოლმა უარი თქვა ძებნის გამოცხადებაზე. თავის დროზე არც უკრაინის ხელი-სუფლებამ ილო ყურად საქართველოს პროკურატურის მოთხოვნა სააკაშვილის ექსტრადიციაზე და სწორედ ახლა იმ-კის ამის ნაყოფს...

იანუკოვიჩი გაიქცა, როდესაც შეასრულა თავისი მისია — შექმნა ქაოსი უკრაინაში, უხელისუფლებო სიტუაცია და ეს დაგვიხმარა ჩვენ, დაგვიბრუნებინა ყირიმი. ანალოგიურს გააქმნა სააკაშვილი ოდესაში შექმნის საფრთხეს რუსი მოსახლეობისთვის ოდესის ოლქში, დნეპრისპირეთში, ანუ მაქსიმალურად გაამწვავებს ვითარებას, შეაღებოს ის შეიძლება, თავიდან მოიშორონ, როგორც მოიშორეს ალექსეი მოზგოვოი (ალექსეი მოზგოვოი — ლუგანსკის სახალხო რესპუბლიკის შეიარაღებული ძალების ერთ-ერთი ლიდერი, მექანიზებული ბრიგადა „მოჩვენების“ მეთაური 2015 წლის 23 მაისს დაუდგენელმა პირებმა მოკლეს — ნ.კ.). ეს კიდევ უფრო გაამწვავებს ვითარებას. შემდეგ მოვლენები მის გარეშე განვითარდება. მაგრამ ის საქართველოს სირცხვილია — ყოფილმა პრეზიდენტმა საქართველო ომამდე მიიყვანა, ახლა კი უკრაინაში იყენებენ, როგორც სატყუარას. იხვევებზე მონადირეებს აქვთ სატყუარა — „მანოკი“, ხის იხვი, რომელსაც სანადირო ავიატორს უშვებენ და ვიყენებს. მისი ხმის გაგონებისთანავე იხვეები მოფრინდებიან ხოლმე, რადგან ფიქრობენ, რომ იხვი ეძახით. სწორედ ამ სატყუარას გამოიყენებენ უკრაინაში ვითარების გასამწვავებლად. ვითარების გამწვავება კი ხელს აძლევს ყველას — აშშ-ს, ევროკავშირს, ნატოს, რუსეთს, ჩინეთს... ყველა დიდ მოთამაშეს. სინყნარე — ეს, ასე ვთქვათ, ყველაფრის დარღვევაა, დაშლა. თოვლის კაცისთვის საჭიროა ყინვა, სიტობში კი ის სწრაფად დადნება... როგორ გადამწყვეტენ კაცობრიობის ბედს, თუ სინყნარე იქნება, ფესტივალები, დღესასწაულები? ამიტომ თამაშობს მიხეილი ამ როლს, ის უკვე კარგა ხნის წინათ გადაიბირეს, ის ორმაგი აგენტია; ასრულებს ყველაფერს, რაც უნდა ვაშინგტონსა და მოსკოვს, მაგრამ არცხვენს საქართველოს...

რატომ მაინცდამაინც ოდესა? — ოდესა დნესტრისპირეთთან არის ახლოს. მათ დონეპრის უკვე დაკარგეს და ახლა სხვა მხარეს უნდა ააბიზიგორონ ციხესი. იქ მოლდოვაა, გაბაუზია. მათ გვერდითაა ოდესის ოლქი და ოდესაში ყველაზე მეტი პირობაა უკრაინის განდევნა. ამიტომ სწორედ აქედანაა პარტი ვითარების გამწვავება. ამიტომაც იყენებენ ძარბევის „პოპუს“ (პირი, გაურკვეველი საცხოვრებელი ადგილის გარეშე, უსახლკარო, მანანალა — ნ.კ.), სააკაშვილს, რომელიც პლანეტაზე დასეირნობს. მას დამხმარე იყენებენ, პოსტსაბჭოთა სივრ-

უკრაინის — მიხეილ სააკაშვილზე: ის კარგა ხნის წინათ გადაიბირეს, ის ორმაგი აგენტია

«საქმის შესრულების შედეგად სააკაშვილი შეიძლება მოიპარონ და იანუკოვიჩის გვერდით ააბიზიგორონ დასახლოვდეს, სხვა გზებით, მგალობლად, მიხეილ სააკაშვილი. ჩვენ გვჭირდება აღამიანები, რომლებიც მოსკოვის მითითებებს უსტად ასრულებენ, მოსკოვის ნების შესრულებაში არ იქნებიან, რუბლივსკოე შოსე სასევა ცარიელი აგარაკებში, ბერეზოვსკების, ხოდარკოვსკების შემდეგ სააკაშვილი იქ იცხოვრებს, პოროშენკოც და სხვა შერეულებიც. უკრაინა ოდესასაც დაკარგავს და მთლიანად სამხრეთის

ცეში ომის გასაჩაღებლად. საქმის შესრულების შემდეგ სააკაშვილი შეიძლება მოიპარონ და იანუკოვიჩის გვერდით აგარაკზე დაასახლოვდეს, სხვა გზებით, მგალობლად, მიხეილ სააკაშვილი. ჩვენ გვჭირდება აღამიანები, რომლებიც მოსკოვის მითითებებს უსტად ასრულებენ,

მოსკოვის ნების შესრულებაში არ იქნებიან, რუბლივსკოე შოსე სასევა ცარიელი აგარაკებში, ბერეზოვსკების, ხოდარკოვსკების შემდეგ სააკაშვილი იქ იცხოვრებს, პოროშენკოც და სხვა შერეულებიც. უკრაინა ოდესასაც დაკარგავს და მთლიანად სამხრეთის

საც, ნოვოროსიას. უკრაინას დარჩება მხოლოდ მდინარე დნეპრის მარჯვენა ნაპირი, კიევი, ჟიტომირი, ხმელნიცკი და მორჩა. დანარჩენი ტერიტორია პოლონელების ხელში გადავა — ვოლინის, ლვოვის, ტერნოპოლის, როვნოს, ივანო-ფრანკოვსკის ოლქები, ამიერკარპატები — უნგრეთის

ხელში, ბუკოვინა და ბესარაბია — რომინეთის, ხოლო უკრაინის მთელი აღმოსავლეთი და სამხრეთი — რუსეთის. შავი ზღვა რუსეთის იქნება, შემდეგ მოგვიწევს საქართველოსთან მოლაპარაკება, რათა კვლავ იარონ თეთრმა თომავლებმა მარშრუტით: ოდესა-ბათუმი. ეს იყო მსოფლიოში საუკეთესო კრუიზი. ტურიზმი ხომ ყველასთვის სასარგებლოა — ჩვენთვისაც და ქართველებისთვისაც. ვფიქრობ, ყველა ურთიერთობა მოგვარდება. გაუშვით მატარებელი — ერევანი-თბილისი-სოხუმი-მოსკოვი. მატარებლები დღედაღამ უნდა დადიოდნენ. ჩვენც დაგვიხმარებთ. ასე რომ, სააკაშვილს უნდა გაუფრთხილდეთ. ქართველებს ძალიან უყვართ რუსეთი, რუსული ენა. სტალინით დაწყებული სააკაშვილით დამთავრებული ყველა მოსკოვისთვის მუშაობს».

როგორც ხედავთ, ფირინოვსკის 2 წლისწინანდელი პროგნოზი ახლა — საქართველოში ძებნილმა და უკრაინის ხელისუფლების მიერ შერისხულმა სააკაშვილმა, რომელსაც უამრავი დანაშაული აქვს ჩადენილი ქართველი ხალხის წინაშე, ახლა უკრაინაში მოაწყო ახალი არეულობები და ამ ქვეყნის ხელისუფლება, რომელსაც ისევე, როგორც საქართველოს ხელისუფლებას, დასავლელი პატრონები მართავენ, მის დაპატიმრებას ვერ ახერხებს. შაპიტო, სახელად სააკაშვილი, კვლავაც მართავს წარმოდგენებს.

მოამზადა
ლუკა მაისურაძემ

P.S. „საკაშვილის დაპატიმრება არ იყო დაგეგმილი. ამოცანა იყო, მიეყვანათ ის გენერალურ პროკურატურაში დაკითხვაზე და დაკვირვებოდნენ ვაშინგტონის რეაქციას ამ მოვლენაზე, მაგრამ სააკაშვილი გაათავისუფლეს საპროტესტო აქციის მონაწილეებმა, პოროშენკოს იმიჯი მნიშვნელოვნად დაზარალდა, შედეგად ის იძულებული შეიქნა, უხეშ მოქმედებებზე გადასულიყო, აი ამის შემდეგ ჩაერია აშშ. ამერიკელებმა აუკრძალეს პოროშენკოს სააკაშვილის დაპატიმრება. ამ ვითარებიდან საუკეთესო გამოსავალი უკრაინის პრეზიდენტისთვის არის ის, რომ საერთოდ არ შეამჩნიოს სააკაშვილი. და ყველაფერი მიუთითებს იმაზე, რომ პოროშენკომ მიიღო მოქმედების ეს მოდელი“, — განაცხადა უკრაინის პარლამენტის ყოფილმა დეპუტატმა ოლეგ ცაიკოვამ.

ერდოღანის ხელისუფლებისთვის ცალსახა პრიორიტეტები არ არსებობს. საჭიროებიდან გამომდინარე, ის შეიძლება ამერიკის ან რუსეთის მოკავშირედ მოგვევლინოს, გაამაფროს ან პირიქით — შეარბილოს კონფლიქტი ევროკავშირთან და ა.შ. თუ ვინაა ამ მანევრების უკან მწყობრ სტრატეგიას დაინახავს და მას „ნეოსმანურს“ უწოდებს, თურქეთის პრეზიდენტს ეს, სავარაუდოდ, მოეწონება.

პრეზიდენტმა ერდოღანმა თურქეთში „წმენდის“ ახალი ტალღა დაიწყო. თუ ადრე მის ძირითად სამიზნეს ფეთქვულა გიულენთან დაკავშირებული სამხედროები და საზოგადო მოღვაწეები წარმოადგენდნენ, ამჯერად ყურადღება საკუთარი პარტიის ელიტაზე გადაიტანა. საინტერესოა, რა მოტივები ამოძრავებს მეზობელი ქვეყნის ლიდერს.

„სამართლიანობისა და განვითარების პარტია“ ხელისუფლებაში 15 წლის წინათ, 2002-ში, მოვიდა. თავიდან მას დინამიური, რეფორმატორული ძალის იმიჯი ჰქონდა და ის საკმაოდ ოსტატურად უთავსებდა ერთმანეთს ისლამისტურ კონსერვატიზმსა და ევროკავშირში გაერთიანებაზე ორიენტირებულ პოლიტიკას. მას კოლექტიური ხელმძღვანელობა ჰყავდა, მაგრამ მას შემდეგ, რაც ერდოღანის ნონა თურქულ პოლიტიკაში მკვეთრად გაიზარდა, პარტიის ზედა რგოლში დაახლოებით იგივე მოხდა, რაც საბჭოთა პოლიტიბიუროში 20-30-იან წლებში — ლიდერმა განსაკუთრებული სტატუსი მიიღო, ხოლო პლურალიზმი შეიზღუდა.

რეო საქმეთა მინისტრის, „ნეოსმანური“ საგარეო პოლიტიკის შემქმნელის, **დავუთო-ღლუს**, ჩამოშორებით დაიწყო. ფორმალურად, ორივემ პოლიტიკა „საკუთარი ნებით“ დატოვა. ორივე საკმაოდ ავტორიტეტული ლიდერი იყო, ორივეს შეეძლო, ერდოღანთან კამათში შესულიყო და მისთვის წინააღმდეგობა გაენიჭა და ამ მხრივ, პრეზიდენტის მოტივი გასაგებია, თუმცა ისიც ფაქტია, რომ ბევრმა მმართველმა თავის დროზე მწარედ იხანა, რომ მათ გარემოცვაში კრიტიკულ მომენტში არ აღმოჩნდა არც ერთი პირი, რომელიც „არა“-ს ეტყოდა.

შიდაპარტიულ წმენდას კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი ასპექტი აქვს. ნებისმიერ მმართველ ძალას, რომელიც პოლიტიკურ სივრცეში განსაკუთრებულ ადგილს იკავებს და თანდათან შლის ზღვარს პარტიასა და სახელმწიფოს შორის, დეიდეოლოგიზაცია ახასიათებს (ამ კონტექსტში ჩვენ შეგვიძლია თუნდაც „ქართული ოცნება“ გავისვენოთ). მას სურს, იდეების ჭიდილზე „მემარჯვენე-მემარცხენე“, „კონსერვატორი-ლიბერალი“ და ა.შ. მაღლა დადგეს და ამომრჩეველი ყველა მხრიდან მოიზიდოს. ადრე „თანასწორობისა და განვითარების პარტია“ განიხილებოდა, როგორც (მართალია, ზოგიერი, მაგრამ მაინც) ისლამისტური ძალა, რომელიც ქემალისტებს უპირისპირდებოდა, მაგრამ ახლახან ერდოღანმა გააკეთა ისეთი რამ, რამაც მისი მოკავშირეებიც და ოპონენტებიც გააკვირვა.

არავინ მოელოდა, რომ ერდოღანი მუსტაფა ქემალ ათათურქის გარდაცვალების 79-ე წლისთავთან დაკავშირებულ ცერემონიაზე მივიდოდა და წარმოთქვამდა სიტყვას, რომელშიც თანამედროვე თურქული სახელმწიფოს დამაარსებელი ხაზგასმული პატივისცემით მოიხსენია. ადრე ერდოღანი და მისი თანაპარტიელები ათათურქს პატივს მტკნოდ ფორმალურად მიაგებდნენ და მისი სახელის ზედმეტ ხსენებას შეძლებისდაგვარად თავს არიდებდნენ. ახლა ყველაფერი შეიცვალა; ამ გამოსვლით ერდოღანმა ქემალისტებს ხელი გაუწოდა, რათა ახალი მხარდამჭერები მოიზიდოს — ეს შეუძლებელი იქნებოდა თუ საკუთარი პარტიაში მკვეთრად დომინანტურ მდგომარეობას არ მიანდებდა და ზედმეტად იდეოლოგიზებულ თანამებრძოლებს არ ჩამოიშორებდა.

ათიოდე წლის წინათ მმართველ პარტიაში პლურალიზმი სუფევდა და მისი დეპუტატები ხმას ხშირად საკუთარი მთავრობის ინიციატივების წინააღმდეგ აძლევდნენ, ახლა ეს წარმოუდგენელია. წინა წლებში უცხოელი ანალიტიკოსები დიდ მნიშვნელობას ანიჭებდნენ იდეოლოგიასა და თურქულ პოლიტიკას, უპირველესად, ქემალისტებისა და

ერდოღანი საკუთარ პარტიას დაეკრიბა

ან ბევრი უკმაყოფილოა, რომლებიც ელოდებიან მომენტს, რათა შური იძიონ და ისინი (ფრთხილად, მაგრამ გამუდმებით) უკმაყოფილებას გამოხატავენ. მოსახლეობას, აგრეთვე, არ მოსწონს, რომ ბოლო წლებში ტერაქტების რაოდენობამ, განსაკუთრებით სამხრეთ და აღმოსავლეთ პროვინციებში, მკვეთრად იმატა.

პუტინის მცდელობის შემდეგ მნიშვნელოვანი პრობლემები ეკონომიკაშიც შეიქმნა, თუმცა ოპოზიცია სუსტია იმისთვის, რომ მმართველ პარტიას სერიოზული ბრძოლა გაუმართოს. „მთავარი ოპოზიციური ძალა“ ეროვნულ-რესპუბლიკური პარტიაა, რომელსაც, საუკეთესო შემთხვევაში, შეიძლება 25%-იანი

ოპოზიციის სუსტი იმისთვის, რომ შეართვდეს პარტიას სერიოზული ბრძოლა გაუმართოს. «მთავარი ოპოზიციური ძალა» ეროვნულ-რესპუბლიკური პარტიაა, რომელსაც, საუკეთესო შემთხვევაში, შეიძლება 25%-იანი მხარდაჭერის იმედი ჰქონდეს. ეს კი ხელისუფლების უსახველად არასაკმარისია, თანაც, ერდოღანის პარტიისგან განსხვავებით, ის „ჩაკეტილია“ თავის იდეოლოგიურ ნიშანში და შეუძლია მხოლოდ ქემალისტური ელექტორატის წინააღმდეგ იმუშაოს. ოპოზიციას სჭირდება კანდიდატი, რომელიც ერდოღანის ყველა მონინააღმდეგეს გააერთიანებს. ზოგიერთი ექსპერტი მიახლოებს, რომ ასეთად შეიძლება ყოფილი პრეზიდენტი — აბდულა გიული იქცეს, თუმცა ჯერჯერობით ეს მხოლოდ საუბრებია.

ისლამისტების ბრძოლის ჭრილში განიხილავდნენ, ბოლო დროს კი ნათლად გამოჩნდა, რომ ერდოღანი ცდილობს, შეარბილოს ეს წინააღმდეგობა და თქვას ის, რაც მაქსიმალურ მხარდაჭერას მოუტანს, მიუხედავად იმისა, რას ითვალისწინებდა ათიოდე წლის წინათ მისი პარტიის გენერალური ხაზი. იგივე შეიძლება ითქვას საგარეო პოლიტიკაზეც — ერდოღანის ხელისუფლებისთვის ცალსახა პრიორიტეტები არ არსებობს. საჭიროებიდან გამომდინარე, ის შეიძლება ამერიკის ან რუსეთის მოკავშირედ მოგვევლინოს, გაამაფროს ან პირიქით — შეარბილოს კონფლიქტი ევროკავშირთან და ა.შ. თუ ვინაა ამ მანევრების უკან მწყობრ სტრატეგიას დაინახავს და მას „ნეოსმანურს“ უწოდებს, თურქეთის პრეზიდენტს, სავარაუდოდ, მოეწონება.

ტიურად ჩაერთო სირიაში განვითარებულ პროცესებში და ფსონი ასადის სწრაფ დამხობაზე დადო, თუმცა შემდგომ იძულებული გახდა, მიდგომა შეეცვალა — ნასულიყო გარეგნობაზე რუსეთთან, ირანთან და თვით ასადთანაც კი და წამოეწყო სახმელეთო ოპერაცია ჩრდილოეთ სირიაში, რათა ქურთების ამბიციები შეეზღუდა. ეს მსხვერპლისა და საიმპიჯო დანაკარგების ფასად დაუჯდა. თურქეთში მშვილიონამდე სირიელი ლტოლვილი გადმოვიდა, რამაც მთელი რიგი პუმანიტარული და სოციალური პრობლემები წარმოქმნა. რაც ყველაზე მნიშვნელოვანია, „არაბული გაზაფხულის“ დასაწყისში თურქეთის ხელისუფლება იმედოვნებდა, რომ სახელმწიფოს განვითარების თურქული მოდელი რეჟიმის ქვეყნებისთვის მისაბაძი მაგალითი გახდებოდა, რაც ბუნებრივად გაზრდიდა მის ავტორიტეტს და გავლენას, მაგრამ ეს არ მომხდარა. ყოველივე ამას დაემატა უკიდურესად გართულებული ურთიერთობა ევროკავშირთან, რომელიც ძალიან აღიზიანებს თურქ „პროდასავლელებს“. და ბოლოს, თურქეთის მოკავშირე ყატარის ურთიერთობები

მხარდაჭერის იმედი ჰქონდეს. ეს კი ხელისუფლების შესაცვლელად არასაკმარისია, თანაც, ერდოღანის პარტიისგან განსხვავებით, ის „ჩაკეტილია“ თავის იდეოლოგიურ ნიშანში და შეუძლია მხოლოდ ქემალისტური ელექტორატის წინააღმდეგ იმუშაოს. ოპოზიციას სჭირდება კანდიდატი, რომელიც ერდოღანის ყველა მონინააღმდეგეს გააერთიანებს. ზოგიერთი ექსპერტი მიახლოებს, რომ ასეთად შეიძლება ყოფილი პრეზიდენტი — აბდულა გიული იქცეს, თუმცა ჯერჯერობით ეს მხოლოდ საუბრებია.

მიუხედავად იმისა, რომ თურქეთის ხელისუფლების ლოზუნგია „ნოლი პრობლემა მეზობლებთან“, საქართველოს მეტი სიფრთხილე მართებს — რაც უფრო არაპროგნოზირებადი გახდება და ხუთ თვეში სამსახურიდან 150 ათასამდე ადამიანი დაითხოვეს, ხოლო 60 ათასამდე — დააპატიმრეს. დაიხურა მასობრივი ინფორმაციის 150-მდე საშუალება, დაპატიმრებული ჟურნალისტების რიცხვი 300-ს მიუახლოვდა. მიუხედავად იმისა, რომ ამ ხისტმა ნაბიჯებმა ოპოზიციას შიში ჩაუნერგა და გაერთიანების შესაძლებლობა არ მისცა, ქვეყანაში ძალი-

„ვაშინგტონი ყველაფერს აკეთებს რუსეთის იზოლირებისთვის, მისთვის მიგობრებისა და მოკავშირეების ჩამოსაშორებლად, ისეთი საერთაშორისო ორგანიზაციებიდან გასააქვევლად, რომორიც არის G8. აშშ ამ მეთოდებით ამცირებს რუსეთის შანსებს, დაიცვას თავისი ინტერესები სხვა ქვეყნებში და სადავოდ, საკამათოდ აქციოს ამერიკის ჰეგემონია“.

„ავსნი, რატომ არის ამერიკის შეერთებული შტატების კრაზი მსოფლიო არენაზე დიდწილად დაკავშირებული იმასთან, რაც რუსეთში ხდება“, — წერს ამერიკელი პროფესორი, რუსეთის ისტორიის სპეციალისტი გილბერტ დოკტოროუ. მისი სტატია სათაურით „აქვს კი მომავალი ამერიკის შეერთებული შტატებს?“ 12 დეკემბერს გამოაქვეყნა პორტალმა TruthDig-მა.

„6 თვის წინათ, როდესაც ამ თემაზე წიგნს ვამზადებდი, ვერც კი წარმომდგინა, რომ ეს პრობლემა დღეს აქტუალური იქნებოდა. „ნიუ იორკ თაიმსისა“ თუ „ვაშინგტონ პოსტის“ ყოველი მორიგი ნომერი დამატებით მასალას იძლევა ამ თემაზე დასაფიქრებლად. აშშ-ის მომავლის საკითხი განსაკუთრებით აქტუალური შეიქცა პრეზიდენტად **დონალდ ტრამპის** არჩევის შემდეგ. ტრამპისთვის ხელის შეშლის, მისი გადაყენების მცდელობები დაუფიქრებელი დაიწყო. დაუფარავი და საჯარო შეტევები ტრამპის არა მხოლოდ პოლიტიკაზე, არამედ მის პიროვნებაზე, ინტელექტუალურ შესაძლებლობებსა და პირად ცხოვრებაზე ჩვენს პრესაში ნორმად იქცა და ამას ყოველდღიურად ვხედავთ. „ალყაში“ მოქცეულმა პრეზიდენტმა, უბრალოდ, არ იცოდა, თავდაპირველად ვისთვის ეპასუხა.

სეთი გადაქცევა რეგიონულ ლიდერად, ევროპულ სახელმწიფოდ, რომელიც გამოდგებით კინდდება და იწონებს ვაშინგტონიდან წამოსულ ყველა პოლიტიკურ მიმართულებას. ამ ძალისხმევის შედეგად დაიწყო ამერიკული „რბილი“ და „ხისტი“ ძალის მობილიზება. „რბილი ძალა“ ცდილობს, გააღვივოს „ფერადი რევოლუცია“ რუსეთში და ოპოზიციის დაფინანსებით, ეკონომიკური სექტორისთვის სანქციების დაწესებით ხელისუფლებას ჩამოაცილოს **ვლადიმერ პუტინი**, იმ იმედით, რომ განხეთქილებას შეიტანს კრემლის ელიტაში, დააშორებს მას მოსახლეობას და სახელს შეუბღავს რუსეთის პრეზიდენტს.

«მსდელობა, რუსეთისთვის თავისი აღგილი ვიერი, აშშ აბსურდამდე მიიყვანა»

«რამდენიმე პოლიტიკოსი და პენტაგონის გენერალი, რომლებმაც რუსეთი ამერიკის ყველაზე დიდ საფრთხესთან გააიგივეს, სრულიად მართალი არიან. დღეს ისევე, როგორც წარსულში, ცივი ომის პერიოდში, დედაამინის ზურგზე რუსეთი ერთადერთი ქვეყანაა, რომელსაც შეუძლია, ერთ დღეში ფერფლად აქციოს ჩრდილოეთი ამერიკა.»

„მისადენების ომს“, ანუ „ახალ დიდ თამაშს“ უწოდებდნენ. ამ ეკონომიკური ომის კიდევ ერთი ინსტრუმენტი სანქციები, რომლებიც აშშ-მა პირველად 2012 წელს დაუწესა რუსეთს ქვეყანაში ადამიანის უფლებების დარღვევების გამო. იმხანად სანქციების საბაზი იყო ე.წ. მაგნიტსკის კანონი, მას შემდეგ კი სანქციები მხოლოდ ფართოდება. აშშ-ში ამბობენ, რომ რუსეთის „დასჯა“ აუცილებელია ცივი ომის შემდგომ საერთაშორისო სამართლის ნორმებისა და მსოფლიო წესრიგის დარღვევის გამო. კერძოდ, მოსკოვს ადნაშაულებენ ყირიმის მიერთებასა და უკრაინის სამოქალაქო ომში ჩარევას. **ვაშინგტონი ყველაფერს აკეთებს რუსეთის იზოლირებისთვის, მისთვის მეგობრებისა და მოკავშირეების ჩამოსაშორებლად, ისეთი საერთაშორისო ორგანიზაციებიდან გასაქვევლად, როგორიც არის G8. აშშ ამ მეთოდებით ამცირებს რუსეთის შანსებს, დაიცვას თავისი ინტერესები სხვა ქვეყნებში და სადავოდ, საკამათოდ აქციოს ამერიკის ჰეგემონია.**

„მისადენების ომს“, ანუ „ახალ დიდ თამაშს“ უწოდებდნენ. ამ ეკონომიკური ომის კიდევ ერთი ინსტრუმენტი სანქციები, რომლებიც აშშ-მა პირველად 2012 წელს დაუწესა რუსეთს ქვეყანაში ადამიანის უფლებების დარღვევების გამო. იმხანად სანქციების საბაზი იყო ე.წ. მაგნიტსკის კანონი, მას შემდეგ კი სანქციები მხოლოდ ფართოდება. აშშ-ში ამბობენ, რომ რუსეთის „დასჯა“ აუცილებელია ცივი ომის შემდგომ საერთაშორისო სამართლის ნორმებისა და მსოფლიო წესრიგის დარღვევის გამო. კერძოდ, მოსკოვს ადნაშაულებენ ყირიმის მიერთებასა და უკრაინის სამოქალაქო ომში ჩარევას. **ვაშინგტონი ყველაფერს აკეთებს რუსეთის იზოლირებისთვის, მისთვის მეგობრებისა და მოკავშირეების ჩამოსაშორებლად, ისეთი საერთაშორისო ორგანიზაციებიდან გასაქვევლად, როგორიც არის G8. აშშ ამ მეთოდებით ამცირებს რუსეთის შანსებს, დაიცვას თავისი ინტერესები სხვა ქვეყნებში და სადავოდ, საკამათოდ აქციოს ამერიკის ჰეგემონია.**

რა მიზნით ამ ზომების შედეგად?
პირველი. ჩვენი ეკონომიკური ომის პოლიტიკურმა ეფექტმა, განსაკუთრებით, სანქციებმა, რუსეთის მოსახლეობა დარაზმა პრეზიდენტ პუტინის გარემო და რუსეთში აამაღლა პატრიოტიზმის დონე. ეს არის იმის სანინალმდე-

ჩვენ ვხედავთ ქაოსს ტრამპის პოლიტიკაში. თეთრი სახლის ადმინისტრაცია, ტრამპის ხელქვეითები თავიანთი განცხადებებით ერთმანეთს ეწინააღმდეგებიან, ეწინააღმდეგებიან თვითონ პრეზიდენტსაც, რის გამოც ის სწორად დაიჩივლებს ხოლმე სოციალურ ქსელში. ამ ვითარებამ რეგითი მოქალაქეები და ბევრი ანალიტიკოსი ძალიან შეაშფოთა. უცხო ქვეყნის ექსპერტები და დამკვირვებლებიც გაოცებულნი არიან აშშ-ში შექმნილი პოლიტიკური ვითარებით. მართლაც, ქვეყანა, რომელიც თავის თავს ვერ მართავს, ნამდვილად არ არის სანდო და ძველამოსილი სახელმწიფო, რომელსაც შეეძლება დანარჩენი მსოფლიოს მართვა. არადა, აშშ-ს ყოველთვის სურდა მსოფლიოს უანდარმის როლის შესრულება. ჩემი აზრით, აშშ-ის, როგორც დომინანტი ზესახელმწიფოს, კრაზი განაპირობა ვაშინგტონის მიერ 2007 წელს მიღებული გადაწყვეტილებამ — „რუსეთისთვის მისი ადგილი მიეჩინათ“. რატომ რუსეთი? იმიტომ, რომ იმ მომენტში ის იყო ერთადერთი ძალა, რომელსაც შეეძლო უნარი, ეჭვქვეშ დაყენებინა აშშ-ის გლობალური ჰეგემონია, როგორც სიტყვით, ისე საქმით.

ჩვენი გაზეთები ამ საფრთხეზე არაფერს წერენ, ამის მაგივრად ჩვენ ვკითხულობთ 2016 წლის საპრეზიდენტო არჩევნებში რუსეთის ჩარევას. **ჰილარი კლინტონის** დისკრედიტაციის მიზნით და დონალდ ტრამპის პოლიტიკის მხარდასაჭერად, რომელიც თურმე რუსეთის ინტერესებს იცავს.

„მისადენების ომს“, ანუ „ახალ დიდ თამაშს“ უწოდებდნენ. ამ ეკონომიკური ომის კიდევ ერთი ინსტრუმენტი სანქციები, რომლებიც აშშ-მა პირველად 2012 წელს დაუწესა რუსეთს ქვეყანაში ადამიანის უფლებების დარღვევების გამო. იმხანად სანქციების საბაზი იყო ე.წ. მაგნიტსკის კანონი, მას შემდეგ კი სანქციები მხოლოდ ფართოდება. აშშ-ში ამბობენ, რომ რუსეთის „დასჯა“ აუცილებელია ცივი ომის შემდგომ საერთაშორისო სამართლის ნორმებისა და მსოფლიო წესრიგის დარღვევის გამო. კერძოდ, მოსკოვს ადნაშაულებენ ყირიმის მიერთებასა და უკრაინის სამოქალაქო ომში ჩარევას. **ვაშინგტონი ყველაფერს აკეთებს რუსეთის იზოლირებისთვის, მისთვის მეგობრებისა და მოკავშირეების ჩამოსაშორებლად, ისეთი საერთაშორისო ორგანიზაციებიდან გასაქვევლად, როგორიც არის G8. აშშ ამ მეთოდებით ამცირებს რუსეთის შანსებს, დაიცვას თავისი ინტერესები სხვა ქვეყნებში და სადავოდ, საკამათოდ აქციოს ამერიკის ჰეგემონია.**

„1980-იანი წლების დამდებს გერმანიაში პოპულარული იყო ლოზუნგი „მკვდარს წითელი სჯობს“. იმ პერიოდში დასავლეთში არ შეიძლება აღამიანები, რომლებსაც ეძვი ეპარებოდათ საბჭოთა კავშირის ძლიერებაში. ხშირად მისვამდნენ კითხვას: აქვს კი დასავლეთს შანსი, გადაურჩეს მისი მხრიდან წამოსულ საფრთხეს? გავიდა რამდენიმე წელიწადი და სიტუაცია საპირისპიროდ შეიცვალა — საბჭოთა ძლიერების წინაშე შიში შეიცვალა საბჭოთა უკუშეგრძობისადმი ზიზღით და ღვაწლით“.

წინააღმდეგ, რომელიც ჩვენი სამარცხვინო კაპიტულიზაციით დამთავრდა. გერმანული ფაშისტების სერიოზულ პოლიტიკურ ძალად გამოჩენისთანავე სტალინი ყოველთვის ლაპარაკობდა იმ საფრთხეზე, რომელიც ფაშისტის ახლდა. საბჭოთა ახალგაზრდობა იზრდებოდა იმის წმენით, რომ მოუწევდა ომი ფაშისტურ გერმანიასთან. მათ თვალწინ ხდებოდა დასავლეთის მმართველი წრეების მაქინაციები, რომ ჰიტლერელი ფაშისტების საშუალებით გაენადგურებინათ ჩვენი ქვეყანა.

ვიხედები რა უკან, მიწა, ვადარო, რომ მსოფლიოში პოლიტიკური სიტუაციის სტალინური შეფასება სასწრაფო სწორი იყო. მეორე მსოფლიო ომის დროს მიმდინარეობდა ორი ომი — ომი კაპიტალიზმის წინააღმდეგ, ომი სტალინური მემორიალური მემორიალის წინააღმდეგ. სტალინი შექმნა პლანეტის ალბანის მოგონივრება ჩვენი კომუნისტური ძველების დასაცავად და წარმოუდგინა წარმატებას მიაღწია. როგორც პოლიტიკური მოღვაწე, ის დასავლეთში ყველა ერთად აღემატებოდა პოლიტიკოსზე გაცილებით მაღლა აღმორჩა.

სწორედ მათზე უპირატესობამ მოუტანა სტალინს როგორც ძველი, ისე ახალი პოლიტიკური პიკეტების სიძულვილი, უფრო მეტად, ვიდრე მისმა სისასტიკემ და რეპრესიებმა. მას რომ მარცხი განეცადა, ალბათ, უფრო შემწყნარებლურად მოექცეოდნენ, როგორცაც ახლა ჰიტლერის მიმართ იჩენენ. ყველაფრის მიუხედავად, ჰიტლერი მანაც მათია, თანაც უიღბლო.

სტალინის მოღვაწეობაში გამოვლინდა მისი ნათელი გონება და გენია, როგორც გამოჩენილი პოლიტიკური მოღვა-

წისა. მაგრამ უსამართლობა იქნებოდა, უარგვეყო მარქსიზმ-ლენინიზმის იდეოლოგიის როლიც, თუმცა, სიტყვის მკაცრი მნიშვნელობით. ის არ იყო მეცნიერება, მაგრამ არც სისულელე იყო, როგორცაც დღეს წარმოადგენენ. სტალინური ხელმძღვანელობისგან განსხვავებით, **გორბაჩოვმა** და მისმა თანამზრახველებმა გამოამყდარეს თავიანთი და დასავლეთის საზოგადოებრივი წყობილების, აგრეთვე, მსოფლიოში შექმნილი სიტუაციის სრული უცოდინარობა. და ეს მაშინ, როცა, გაცილებით უკეთ იყვნენ ინფორმირებული რეალობის შესახებ, განკარგულეობაში ჰყავდათ მრჩეველებისა და თანამშენებლების დიდი რაოდენობა, რომლებსაც უმაღლესი სამეცნიერო ნოდებები და ხარისხები ჰქონდათ და უნივერსიტეტები და სპეციალური ინსტიტუტები დამთავრებული. ჭეშმარიტად სწორია ძველი ბერძენი ბრძენების გამოთქვამი: **„ბევრი რამის ცოდნა ჭკუას ვერ შეგმატებს“.** განუდგნენ რა მარქსიზმ-ლენინიზმს, გორბაჩოვებმა მას ვერ დაუპირისპირეს ახალი რეალობის უფრო ადეკვატური მეცნიერება და აღმოჩნდნენ დასავლეთის იდეოლოგიის მარჯულებში. კომუნისტებისა და იდეების ეპოქალური ლაღატის „ვიც ომში“ „ახალი აზროვნება“ იქცა დასავლეთთან და კონტრრევოლუციასთან ქვეყნის კაპიტულიზაციის იდეურ მომზადებად და გამართლებად. ამ ომის გამო რაში არ აღანაშაულებენ სტალინს. **მე ყმანვილოვიდან ანტისტალინური ვიყავი და სტალინის სიძულვილია მამა ანათივი ავაჩრჩი, მიუხედავად ამისა, ვამბობ, რომ სტალინიმა ომისთვის გზადაგის პერიოდში და მისი მსვლელობისას თავი გამორჩინა, როგორც ბენილურმა სტრატეგმა. იმ პირობებში და იმ შესაძლებლობებში, რაც ქვეყანას ჰქონ-**

ლაღატი, უპირატეს ყოვლისა, ჩაიღინა ქვეყნის უმაღლესი ხელმძღვანელებმა, პარტიული აპარატის მუშაკებმა, იდეოლოგიურმა ბელადებმა და ინტელექტუალური ელიტის წარმომადგენლებმა

და, სხვა ნებისმიერი სტრატეგია გარდაუვალდამარცხებას ნიშნავდა. როგორც ცნობილია, ომის დასაწყისში, პანიკის აღკვეთის მიზნით სტალინმა მიჩაილინსკის ნაწილები უზრუნველყო და მათი რაზმები და მიმართა უსასტიკეს ზომებს მთავრობის და მოვალეობების მიმართ. ის სტალინური ზოგადი რაზმების წარმომადგენლები იყვნენ, რომლებმაც შეინარჩუნა პარტიის სახელწოდება.

სტალინი მას ქმნიდა ლენინური „გვარდიის“ მმართველი აპარატის წარმომადგენლებთან სასტიკ ბრძოლაში. საბჭოთა ისტორიის ეს ასპექტი სრულიად გამორჩა მხედველობიდან ყველას, ვინც ამ რწმენაზე წერდა. მთავარი იმ წლებში იყო პარტიის უდიდესი პოზიტიური როლი, უამისოდ ვერ აღგებოდა ნანგრევებიდან ქვეყანა, ვერ შექმნიდით ძლიერ ინდუსტრიულ სახელმწიფოს, მოსახლეობას ვერ გავხდით განათლებულად, ვერ გავიმარჯვებდით ომში, ვერ გავხდებოდით პლანეტის მეორე ზესახელმწიფო.

უმაღლესმა ხელმძღვანელობამ თვითონ გამოიჩინა ინიციატივა საკუთარი პარტიის განადგურებაში, რომლის გარდაუვალი შედეგი იყო საბჭოთა სახელმწიფოებრიობისა და ქვეყნის სოციალური წყობის განადგურებაც. **9 მაისს ტალეიკარანოვი თვალს ვადევნებდი მოსკოვში, წითელ მოედანზე გამართულ ომის ვებრანეთა აღლუმს. ის სანახაობა ჩემთვის იმაზე მთავარსა და მთავარსა დასავლეთის არსად ჩანდა პორტრეტი იმ ადამიანისა — სტალინის, რომელმაც ჩვენი ქვეყანა ომის ისტორიაში უდიდეს გამარჯვებაში მიიყვანა, სოლო მოედანზე შეკრებილი ომის ვებრანეთი რაზმად.**

ქიდავ რა უნდა ითქვას და დაინაროს სტალინის დიდაბას და შემოქმედებაზე, ჩვენ სომ ახაკად დაინახეთ მედლის ორი მხარე: ერთზე ბრძვილებს უკვდავი სტალინის ოქროს ბაკალიფი, მეორე მხარეს კი — სოხიალური საბატლიანობისა და ხალხთა თავისუფლების მესაფლავების ერთმანეთზე მიწყობილი შავი ბაკალიფები სრუხროვის, გორბაჩოვის, იაკოვლევისა და შეპარდნაის. წყულებს იყოს მათი სახელები უკუნიტი უკუნისაგა!

გრიგოლ ონიანის სააპოკრიფი

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

კაპიტულიზაციის პერიოდის ათწლეულის როგორცაც გამართლებას“.

მკითხველო, კიდევ რა უნდა ითქვას და დაინეროს სტალინის დიდებასა და შემოქმედებაზე, ჩვენ ხომ ამკარად დაინახეთ მედლის ორი მხარე: ერთზე ბრძვილებს უკვდავი სტალინის ოქროს ბარელიეფი, მეორე მხარეს კი — სოციალური სამართლიანობისა და ხალხთა თავისუფლების მესაფლავების ერთმანეთზე მიწყობილი შავი ბარელიეფები **სრუხროვის, გორბაჩოვის, იაკოვლევისა და შეპარდნაის.** წყულებს იყოს მათი სახელები უკუნიტი უკუნისაგა!

დასასრულ უნდა წარმოგიდგინოთ სრულიად ნათელი სურათი ცხოვრებისა „წინათ და ახლა“, რომელიც ორიოდ წინადადებით გადმოსცემს ჩვენი ყოფა-ცხოვრების 200-წლიან ისტორიას. ეს არის ამონარიდი ინტერნეტში გამოქვეყნებული ტექსტიანი.

„მეფის დროს ჩვენს სოფელში იდგა ეკლესია და საყასბო, სტალინის დროს ესენი არ იყო, მაგრამ ააშენეს სკოლა, საავადმყოფო, კლუბი, ბიბლიოთეკა, საყოფაცხოვრებო მსახურების კომბინატი, უნივერსალი, კინოთეატრი. დღეს ესენიც არ არის სოფელში, მაგრამ ისევ არის ეკლესია და საყასბო“.

„უკუღმა, ასინეთა, უკუღმა!“ (სეთური).

გრიგოლ ონიანი

P.S. ვიხედ ჩემი საყვარელი გაზეთის — „საქართველო და მსოფლიოს“ — რედაქციას, ჩემს ერთგულ მკითხველს, გაითვალისწინონ ჩემი ასაკი, წერილებზე ჩემი ინტენსიური მუშაობის სიძნელე და ნუ მიწყენენ, თუ ჩემს საავტორო გვერდს შევკვეცავ ერთ გვერდამდე. მასალები კი, სიმბოლურად, სტალინის დაბადების დღის (21 დეკემბრის) აღსანიშნავად გამოქვეყნდება გაზეთის 21-ე გვერდზე.

2017 წელს გამოქვეყნებულ ჩემს სტატიებს მკითხველი გაეცნობა უახლოეს ხანში გამოცემულ წიგნში „სტალინი. ნაკითხული განცდილი და გაგონილი“, ტომი III.

გრიგოლ ონიანი

სტალინი

ნაკითხული, განხილული და გაგონილი

ყურადღება!

„ბიბლუსისა“ და „ლიბრას“ მაღაზიათა ქსელში, აგრეთვე, მეტროპოლიტენის სადგურებთან: „მარჯანიშვილი“, „რუსთაველი“, თავისუფლების მოედანი“ შეგიძლიათ შეიძინოთ საერთაშორისო ორგანიზაცია „სტალინის“ თავმჯდომარის, ბატონი გრიგოლ ონიანის წიგნი „სტალინი“, რომელშიც თავმოყრილია ფაქტობრივი მასალები კაცობრიობის ისტორიაში უდიდესი პოლიტიკოსის, დიპლომატისა და მხედართმთავრის — სტალინის შესახებ.

საქართველო უნდა იყოს „იპნანატი“, „ჩაკრულოტი“, „მრავალუმიერით“, „მეტივირით“, „გაფრინდი, შავი მარცხალოტი“, ქართული ენით, სარწმუნოებით, მამა-პაპათა ტრადიციებით, ქართული ყოფითა და ცხოვრებით, ჩვენი ჩაცმა-დახურვით და არა ნახევრადტიტული გოგო-ბიჭებით. ქართველებს ჩვენი ძვირფასი წინაპრების ხსოვნა გვჭირდება — ფარნავაზის, გორგასლის, დავითის, თამარის, სააკაძის, ერეკლე II-ის, დიდი ილიასი, ბრძენი სტალინის. აი ამათი იყო საქართველო საუკუნეების განმავლობაში და მათი ხსოვნა ევროპელობაზე არ უნდა გავცვალოთ.

ფოსტა

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

ტიტულა მათ საქართველოში დასამკვიდრებლად. ვიცო, მავანი შემომდევნებდა, ყველაზე დიდი მტრობა რუსეთისა საქართველოს მიმართ განგებ არ ახსენე, აბა, რას იტყვი რუსეთისგან ჩვენს ანექსიაზე 1921 წლის თებერვალში. და, რადგან ბევრ რამეს მართებულად ვერ აღიქვამთ, სწორ ინტერპრეტაციას ვერ ვაძლევთ, ვილაპარაკოთ ანექსიაზე. „ანექსია“ ნიშნავს ერთი ქვეყნის შეიარაღებული ძალების, ანუ ჯარების შეჭრას სხვა ქვეყანაში, ოღონდ ეს უნდა ემსახურებოდეს დამპყრობი ქვეყნის მიერ დაპყრობილი ქვეყნის გაძარცვას, ხალხის დამონებას, მისი სიმდიდრეების გაზიდვას და ამ ქვეყნის ეკონომიკის განადგურებას.

მივიდა მსუბუქი მრეწველობის მინისტრის ყურადღებ, შემდეგ კი სტალინმა შეიტყო. სტალინმა შესთავაზა მინისტრს, იქნებ ეს მეორე კომპლექტი რომელიმე ჩამორჩენილ რესპუბლიკას საჩუქრად გადაეცეთო და გადასცეს ქუთაისს, რომელიც 1990 წლამდე იძლეოდა პროდუქციას. იმავე წლებში ამუშავდა ახალი მალაროები ტყიბულსა და ჭიათურაში, გაფართოვდა ლითონდამამუშავებელი, მსუბუქი და კვების მრეწველობის საწარმოები თბილისში. უმოკლეს ვადაში შეიქმნა ახალი დარგები: მანქანათმშენებლობა, ქიმიური და ფარმაცევტული მრეწველობა, ფეროშენადნობებისა და ცემენტის წარმოება, ბარიტის, გუმბრინის მოპოვება; აბრეშუმის, მანუშ-კამოლის, ტრიკოტაჟისა და ფეხსაცმლის წარმოება, შაქრის, ჩაის, ქაღალდის მრეწველობა, ტუნგოსა და ეთერზეთების წარმოება.

თუ იხსნად რუსები აპირებდნენ კუბაზე, აპირებდნენ სხვირწინ, რაკეტების განლაგებას, დღეს აპირებდნენ ნატოს მეშვეობით სდილობან მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყანაში ჯარისა და რაკეტების განლაგებას. ეს არის მთავარი მიზეზი იმისა, რომ რუსები წინ აღუდგებიან მათ სხვირწინ, საქართველოში აპირებულ სამხედროებისა და ტექნიკის განლაგებას, ანუ ახლა საქმე პირიქითაა. დაუშვებენ კი რუსები აპირებულის შემოსვლას საქართველოში, ანუ რუსების სხვირწინ?

ჰოდა, უცხო ჯარის შემოსვლა საქართველოში სამტროდ იყო თუ სამეგობროდ? ვნახოთ, რა ნააგო და რა მოიგო ამ „ანექსიით“ საქართველომ. როგორც ცნობილია, 1918-21 წლებში, ჟორდანიას ხელისუფლების პერიოდში, საქართველოში ხალხი გაძვალტყავებული იყო და იმაზე დუბჭირად ცხოვრობდა, ვიდრე დღეს ცხოვრობს.

„ანექსიის“ პირველი 20 წლის განმავლობაში სახალხო მეურნეობაში დაბანდებული იქნა 5 მილიარდ 720 მილიონი მანეთი, შედეგად საქართველოში აშენდა 815 ახალი საწარმო. მათგან დავასახელებთ ზოგიერთს: ავღანური მანქანათმშენებელი, ავტოსარკმონტო და ფულად-თუჟსასხმელი ქარხნები თბილისში, მანქანათმშენებელი ქარხნები პათუმსა და ქუთაისში, ფაროშენადნობითა და რკინის საწარმოებში, ამაღლდა მუშათა და გლეხთა კულტურულ-ტექნიკური დონე, არნახულად განვითარდა საქართველოს მეცნიერების, ლიტერატურისა და ხელოვნების დარგები.

„ანექსიიდან“ 2-3 წელიწადში კი წაღვი ბაიბარათი საქართველო. ალორკინდა ეპონომიკა, იხსნად ქვეყანაში წყვილი სუფივად — არ იყო ელექტროობა და განსაჯობული ქვეყნის ხალხის ცალი ნაწილი უფლებების განხიზხებასთან დაკავშირებით. ანექსიის შემდეგ, ანუ ზაჰისის მხანებლობა მთლიანად დააფინანსეს. მილიონ შვიდასი ათასი ბაილო რუთითა მოქროთი. აი მისი „ანექსია“! ან პერიოდში ჩვენს რესპუბლიკას რეგულარულად უგზავნიდა რუსეთი სურსათის, სამრეწველო საქონელს, ტექნიკურ მოწყობილობებს.

„ანექსიის“ პირველი 20 წლის განმავლობაში სახალხო მეურნეობაში დაბანდებული იქნა 5 მილიარდ 720 მილიონი მანეთი, შედეგად საქართველოში აშენდა 815 ახალი საწარმო. მათგან დავასახელებთ ზოგიერთს: ავღანური მანქანათმშენებელი, ავტოსარკმონტო და ფულად-თუჟსასხმელი ქარხნები თბილისში, მანქანათმშენებელი ქარხნები პათუმსა და ქუთაისში, ფაროშენადნობითა და რკინის საწარმოებში, ამაღლდა მუშათა და გლეხთა კულტურულ-ტექნიკური დონე, არნახულად განვითარდა საქართველოს მეცნიერების, ლიტერატურისა და ხელოვნების დარგები.

მეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტებისა და კულტურულ-საგანმანათლებლო დაწესებულებების ფართო ქსელი, მომზადდნენ სხვადასხვა დარგის სპეციალისტები, ამაღლდა მუშათა და გლეხთა კულტურულ-ტექნიკური დონე, არნახულად განვითარდა საქართველოს მეცნიერების, ლიტერატურისა და ხელოვნების დარგები.

„მიკროძრავა“ და „გაზაპარატი“, ჰიდრომეტეოროლოგიური ხელსაწყოების საწარმო, სახეხი ქარხნები, ქვის დამამუშავებელი ქარხნები თბილისში და ა.შ.

სტალინურმა ეპოქამ მისცა საქართველოს მრავალმიხედობით სარწმუნოებრივი სახეობები, სასაზღვრო-ფოთები, დასასვენებელი სახლები და სანატორიუმები, სტადიონები და სხვა სპორტული ნაგებობები. ალორძინდა კინოხელოვნება, დიდ ნაწარმებს მიაღწიეს სპორტსმენებმა, ბევრი გვეყვავდა ნიჭიერი მსახიობი და რეჟისორი. სოციალიზმის დამკვიდრებამ საქართველოს მისცა უფასო განათლება, მკურნალობა და დასვენება.

საბჭოთა რუსეთის დახმარებით დაიწყო 20-მდე მსხვილი საწარმოს მშენებლობა. 1921 წელს ამუშავდა თბილისის სამკერვალო ფაბრიკა, ხოლო ქუთაისში 1924 წელს — მანუშ-კამოლის კომბინატი... ორიოდე სიტყვა ქუთაისის მანუშ-კამოლის კომბინატზე: 1922 წელს, როცა მოსკოვში ერთი კომბინატი ამუშავდა და პროდუქციის გამოშვებაც დაიწყო, უცებ მოწყობილობის მეორე კომპლექტი მოვიდა. არცოვდნენ, რა ექნათ ამ მეორე კომპლექტისთვის. ეს ამბავი

„უფრო მოგვიანებით მწყობრში ჩადგა მრეწველობისა და ენერგეტიკის 300-მდე ობიექტი, მათ შორის, რუსთავის მეტალურგიული ქარხანა, ელმუხალმშენებელი ქარხანა, თბილისში, საავტომობილო ქარხანა ქუთაისში, ბამბულის მძლავრი კომბინატი გორში, ქარხნები: „ელექტროავტომობილი“, „ელექტროგამშვები“,

მსატვრულ-დოკუმენტური სრულმეტრაჟიანი ფერადი ფილმი „საბჭოთა საქართველო“ და... ყველაფერი ნათელი იქნება.

ჯერ კიდევ სკოლიდან, როცა მსოფლიო გეოგრაფიას ვსწავლობდით, ვიცოთ, რომ დედამიწა შედგება 5 კონტინენტისგან — ევროპა, აზია, აფრიკა, ამერიკა და ავსტრალია. მერე ვილაცამ იფიქრა, ეე, ევროპა და აზია გადაბმული არიან ერთმანეთზე, ჰოდა, მოდი, ევრაზია დაფუძახოთო, მაგრამ, მიუხედავად ასეთი შემოკლებისა, ამ ორ კონტინენტს მაინც აქვს საზღვარი. თუ ვინმეს არ ახსოვს, შევასხენებ:

ეს საზღვარი იწყება ჩრდილოეთ ყინულოვანი ოკეანის სამხრეთით ურალის ქედის გასწვრივ, შემდეგ მისდევს მდინარე ურალს, შემდეგ — კასპის ზღვას, შემდეგ ჩრდილოეთ კავკასიაზე კუმა-მანიჩის ღრმულზე (და არა კავკასიონზე) გადის შემდეგ — აზოვისა და შავ ზღვებზე, შემდეგ დარდანელისა და ბოსფორის სრუტეებზე, ბოლოს — ხმელთაშუა ზღვაზე, გიბრალტარის სრუტეზე.

«ანექსიიდან» 2-3 წელიწადში წაღვი ბაიბარათი საქართველო. ალორკინდა ეპონომიკა, იხსნად ქვეყანაში წყვილი სუფივად — არ იყო ელექტროობა და განსაჯობული ქვეყნის ხალხის ცალი ნაწილი უფლებების განხიზხებასთან დაკავშირებით. ანექსიის შემდეგ, ანუ ზაჰისის მხანებლობა მთლიანად დააფინანსეს. მილიონ შვიდასი ათასი ბაილო რუთითა მოქროთი. აი მისი „ანექსია“! ან პერიოდში ჩვენს რესპუბლიკას რეგულარულად უგზავნიდა რუსეთი სურსათის, სამრეწველო საქონელს, ტექნიკურ მოწყობილობებს

პატივისცემით,
გუგული
ყონიაშვილი,
გურჯაანის რაიონი,
სოფელი კარდენახი

27 დეკემბერი ქუთაისის მედიტონ ბალანჩივაძის სახელობის ოპერისა და ბალეტის პროფესიული სახელმწიფო თეატრის დაბადების დღეა. თეატრის კარი პირველად 1969 წლის 27 დეკემბერს გაიხსნა აუდიტორიისთვის, პირველი წარმოდგენა კი ზაქარია ფალიაშვილის „აბესალომ და ეთერი“ იყო. ქუთაისის ოპერის თეატრმა არსებობის 48 წლის განმავლობაში საოპერო თუ საბალეტო სპექტაკლებით ათასობით ადამიანს მოჰგვარა განუზომელი სიხარული და მაღალი ხელოვნებით ტკბობის სიამოვნება. დაბადების დღეს მუდამ გამოირჩეულად ეგებება თეატრი. ტრადიცია არც ამჯერად დაირღვევა და ქუთაისის ოპერის თეატრი მსმენელს პრემიერაზე მიიწვევს, თეატრის რეპერტუარს ჯუზეპე ვერდის კიდევ ერთი შედეგი — „რიგოლეტო“ შეემატება.

სამწუხარო რეალობაა, რომ არასაკმარისი ფინანსური რესურსის გამო ქუთაისის ოპერისა და ბალეტის სახელმწიფო თეატრში ჭირს რეპერტუარის მკვეთრი, სწრაფი გამდიდრება, თუმცა ბოლო ორი წლის განმავლობაში მაინც მოხერხდა არაერთი პრემიერის გაართვა თუ აღდგენილ-განახლებულ სპექტაკლებზე მსმენელთა მიწვევა, რაც, უწინარესად, თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელის, ირინე ლომინაძის, დამსახურებაა. შეგახსენებთ, არსებული სარეპერტუარო სპექტაკლების პარალელურად, თეატრმა საკუთარი შემოსავლებით განახორციელა ოთარ თავთაქიშვილის „პირველი სიყვარული“ აღდგენა, სერგეი რახმანინოვის „ალეკო“ საპრემიერო დადგმა, მარშალინ დეკემბერში საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროსა და ქუთაისის მერიის ფინანსური მხარდაჭერით შესაძლებელი გახდა ახალი სპექტაკლის, ზაქარია ფალიაშვილის ოპერის — „აბესალომ და ეთერის“ დადგმა. მარშალ, ისევე სამინისტროს მხარდაჭერით, შედგა ვერდის „ტრაიანტას“ პრემიერა. ყოველივე ამან ხელი შეუწყო და სტიმული მისცა თეატრის კოლექტივს ნაყოფიერი შემოქმედებითი განვი-

თარებისთვის. „რიგოლეტოს“ ამჟამინდელი საპრემიერო დადგმაც საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროს ფინანსური მხარდაჭერით განხორციელდა. ქუთაისის ოპერის თეატრის ბოლოდროინდელ რეპერტუარში იყო ვერდის მხოლოდ ერთი ოპერა — „ტრაიანტა“ (ზემოთ ჩამოთვლილი ოპერების გარდა, რეპერტუარშია ასევე, რუჯერო ლეონკავალოს „ჯამბაზები“, პიეტრო მასკანის „სოფლის ღირსება“, ზაქარია ფალიაშვილის „დაისი“, ვიქტორ დოლიძის „ქეთო და კოტი“, ოთარ თავთაქიშვილის

თეატრის დაბადების დღე

ქუთაისის ოპერის თეატრში ვერდის «რიგოლეტოს» პრემიერა

რის სოლისტები: კალისტრატე სარჩილაშვილი (სპარაფუჩილე), ნინო ზაქარიაძე (მადალენა), ინგა ფუტყაძე (ჯოვანა), ბაპურ კვიციანი (გრავი მონტერონე), ვილ ჩარბანი (მარულო), ბადრი ალაშვილი (ბორსა), გიორგი ხაჭაპურიძე (გრავი ჩეპრანო), ფირდიჯინი ხაჭაპურიძე (გრავინა ჩეპრანო) და მარიამ მანაშაძე (პაუი), რომლებსაც პარტნიორობას გაუწევს თეატრის გუნდი (მთავარი ქორმისტერი ნათია გომეზაძე), ორკესტრი, ქორეოგრაფიული დასი.

მინდა, ვისარგებლო შემთხვევით და თეატრის დაბადების დღე მივულოცო ხელოვნების ამ კერის მთელ კოლექტივს — სოლისტებს, ორკესტრს, გუნდს, კონცერტმასტრებს, შემოქმედებით და ტექნიკურ ადმინისტრაციას, თეატრის ყველა სემანტიკის თანამშრომლებს, რომლებმაც მუხლჩაუხრელი შრომის, პროფესიონალიზმის, თეატრისადმი სიყვარულისადმი ერთგულების წყალობით ყოველთვის შესაძლებელია სასურველი შემოქმედებითი შედეგის მიღწევა.

ფურცელთა ოქროსფერი

ჩინელთა იუზორით აღიქვას ტრაგედიის კოსმოსური პროგრამა

ჩინელმა ინტერნეტმომხმარებლებმა დონალდ ტრამპის „ამერიკელი ასტრონავტების მთვარეზე დაბრუნების“ პროგრამა ისე აღიქვეს, როგორც ზედმეტად ამბიციური და თავდაჯერებული კაცის ფანტაზია. ანალიტიკოსი ცხინაი შინიანი აღნიშნავს, რომ ბოლო დროის ამერიკელი პრეზიდენტები თავიანთ მოვალეობად თვლიან, განახორციელონ მასშტაბური პროგრამები, რომელთა რეალიზაციას საბოლოო ჯამში ვერ ახდენენ.

აშშ-ის პრეზიდენტის განცხადებას ამერიკელების მთვარეზე დაბრუნების შესახებ ჩინეთის სოციალურ ქსელებში ირონიული შენიშვნების უხვი ნაკადი მოჰყვა, — იუწყება Global Times-ი. პრეზიდენტმა ტრამპმა, რომელმაც ხელი მოაწერა თავის პირველ კოსმოსურ დირექტივას, ხაზი გაუსვა, რომ ეს ნაბი-

ჯი მოასწავებს „ამერიკელი ასტრონავტების დაბრუნებას მთვარეზე ხანგრძლივი კვლევების განსახორციელებლად 1972 წლის შემდეგ პირველად“. ზოგიერთმა ჩინელმა ინტერნეტმომხმარებელმა ივარაუდა, თავის უამრავ „ტვიტს“, შესაძლოა, „სელფსაც“ კი ამერიკის პრეზიდენტი სწორედ მთვარიდან

გაავრცელებს. სხვებს სხვა საკითხი აღელვებდა, კერძოდ, სად აპირებს ტრამპი თავის „გრანდიოზული გეგმების“ განსახორციელებლად საჭირო ფულის შოვნას. ისეთებიც აღმოჩნდნენ, რომლებიც დაეჭვდნენ, ხომ არ აპირებს ბატონი ტრამპი ამ „კოსმოსურ დეველპმენტ“ ჩინეთის ჩათრევას?

„პრეზიდენტ ბუშთან მოყოლებული, აშშ-ის ყველა პრეზიდენტი აქვეყნებს მასშტაბურ კოსმოსურ გეგმებს, ამერიკელი ასტრონავტების მთვარეზე დაბრუნების ან მარსზე დაჯდომის შესახებ. მაგრამ ეს გეგმები ყოველთვის გადავადდება ხოლმე ან გადაჭარბებულად ამბიციურ პროგრამებად ცხადდება“, — აღნიშნავს პეკინის უნივერსიტეტის ექსპერტი ცხინაი შინიანი.

ანალიტიკოსის აზრით, მიუხედავად იმისა, რომ ჩინეთი აშშ-ს ჩამორჩება მთვარის ათვისების პროგრამაში, იგი სტაბილურად ყველა მისიის შედეგად წარმატებულ შედეგებს აღწევს, მაგრამ ჩინეთი მძლავრი რაკეტა-მატარებლების სიმცირეს განიცდის. ჩინეთი მთვარის შესასწავლად თავისი კვლევითი სადგურის „ჩანე-4“-ის კოსმოსში გაგზავნას 2018 წელს გეგმავს, პირველი მარსმავალისას — 2020 წელს. Global Times აღნიშნავს, რომ ჩინეთი კოსმოსური საკითხების დამუშავებაში აქტიურად თანამშრომლობს რუსეთთან. ამ დარგში აშშ-თან თანამშრომლობის იმედი კი არ აქვს, რადგან ამერიკა კვლავ ვერ შელევია „ცივი ომის“ მენტალობას.

სასლავო ავიაციას 300 ათასი აპრო მოჰყავს

არაჩვეულებრივი ქურდობის ეს შემთხვევა პარიზის ერთ-ერთ აეროპორტში მოხდა. ვიდუროჩანანერზე აღბეჭდილია, რომ უსაქმოდ და უმიზნოდ აეროპორტში მოყალიბებული (უსახლკარო) შედის რომელიღაც ავიაკომპანიის ლიდადარჩენილ კარში და რამდენიმე წუთში გამოდის ორი დიდი პაკეტი დატვირთული. ბედი მქონიაო, ამ უცნობა უნდა თქვას. იმ ოფისში, რომელ-

შიც შევიდა, იმ მომენტში არც ერთი თანამშრომელი არ იმყოფებოდა. ეს ფირმა ნაღდი ფულის ოპერაციებს აწარმოებს და მის თავქარიან თანამშრომლებს მარტო ოთახის კარის დახურვა კი არ დაავინყდათ, არამედ, ეცყოდა, ფულის ბანკნოტების სახე სეიფის კარისაც. კლოზარმა კი ის ფული აიღო და მას შემდეგ იქაურობას არ გაჰკარებია. პოლიცია კი ეძებს, როგორც ქარს ტრიალ მინდორში.

ირაკლი თოდუა მწუხარებას გამოთქვამს დამსახურებული პედაგოგის მარგო კაპულიას გარდაცვალების გამო და თანაუგრძობს განსვენებულის ოჯახს.

კვლ-სახსართო პათოლოგიის და განდობა-განსუქების ხანტარი

კოქსართოზის, ოსტეოქონდროზის, ოსტეოპარეზის, ოსტეოართროზის, რემატოიდული ართროზის, ანკილოზიფური სპონდილიტის, პოდაგრული ართრიტისა და პოლიართრიტის მკურნალობა, დაზიანებული ხრტილისა და გაცვეთილი ძვლის სტრუქტურის აღდგენა, სითხის დაბალანსება სახსარში, ტკივილების მოხსნა. მკურნალობა საოპერაციო და უშედეგოდ ნაოპერაციო სახსრებზე უახლესი მეთოდებით. ზრდის სწრაფი და ეფექტიანი პროგრამები 2-დან 25 წლამდე კურსით 3-5 სმ-ის მომატებით, მაღალეფექტურია გენეტიკური სიდაბლის დროსაც. გახდომა-გასუქება 5-დან 20კგ-მდე თვეში, მარტივად და უსაფრთხოდ, დიეტების, აკრძალვების, ვარჯიშების გარეშე, ნივთიერებათა ცვლისა და კუჭ-ნაწლავის მონესრიგებით, ქოლესტერინისგან განმედი, ყველაფერი — მცენარეული პრეპარატებით, უკურნებების გარეშე.

ტელ: 599-722-138; 247-58-83
მის: ნაჩათლის №142, I სართ.
კაიხიათი №6. ქალაქი ქუთაისი

საქართველო ესტაბლიშმენტი
ესტაბლიშმენტი
რეინს სანიტს
პოლიტიკა ეკონომიკა საზოგადოება ადამიანის უფლებები ისტორია

http://www.geworld.ge
მთავარი რედაქტორი ირაკლი თოდუა
გაზეთი ხელმძღვანელობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით.
მისამართი: თბილისი, დავით ბაქრაძის ქ. №6
ტელ.: 234-32-95; e-mail: gazeti@inbox.ru

ISSN 2233-3894

